

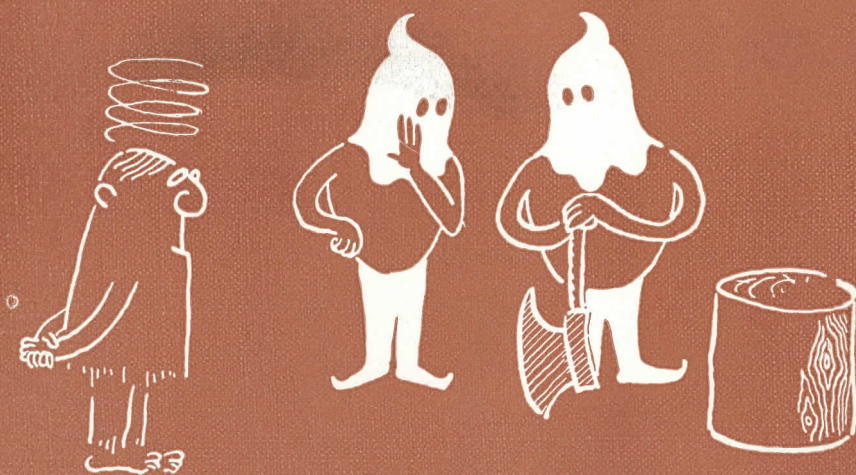
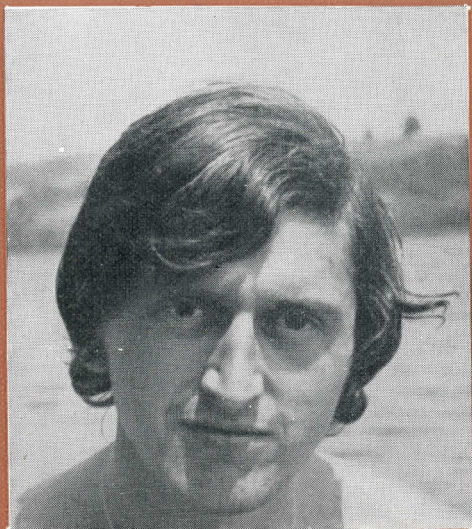
repertoár
malé scény
ročník 6
1968

7
rms

VYSTAVUJE LADISLAV BORKOVSKÝ

CO S NIM, KDYŽ UŽ JE ŠTATEJ?

ZAMYSLEME SE

JOSEF HLINOMAZ

Časy se mění a lidi taky. A taky věci se mění, technika kráčí vpřed, leč tryskáč může spadnout a ponorka může se v moři ztratit a čím je čeho víc, tím větší je riziko a lidstva je ze všeho nejvíc a všechno kvačí tak rychle kupředu, že se to ani nedá sledovat a čím dál je také méně toho, na co by se mohl člověk spolehnout a nikdo neví, kdy tenhle proces začal, snad v okamžiku, kdy ta známá žába začala tomu elektrikáři cukat stehénky.

Já vůbec nechci vědu znevažovat, ale jestli se dočkáme toho, že po světě budou chodit lidi, který budou mít všechny orgány vyměněný takovým způsobem, že z toho původního člověka bude jenom část kostry a nakonec dostane ještě i cizí hlavu, pak už asi opravdu nikdo nebude vědět, kdo je a či je, a kdo je mrtev a kdo je živ. A to se mi zdá trochu neseriózní a nesolidní.

A teď si představte, máme (naše rodina) v Příbrami barák, teď se tomu říká rodinný domek. Má svou cenu a mimochodem, kdyby byl o něco větší a měl o místnost víc, už by neměl cenu žádnou, protože už by to rodinný domek nebyl. Do toho domku jsme se nastěhovali v roce dvaadvacet, takže tam bydlíme čtyřicet šest let. A prosím, bezmála půl století nám fungovalo splachování. Kdyby nefungovalo, řekli bychom panu Škopkovi, příbramskému instalatérovi, a hotovo. Teď už půl roku chodíme se škopkem po baráku, prosím, je taková doba.

Nedávno jsem si koupil žárovku, zašrouboval, blejskla, prskla a bylo po ní. Proč to říkám, to se přece už stalo každému, to je normálka, vždyť v rádiu se pomalu o ničem jiném nemluví.

Říkám to proto, že v tom příbramském baráku na chodbě, na zahradě před barákem a ještě na dvou místech ve vícežárovkovém lustru máme žárovky, které jsou 46 let zašroubované a pořád svítí. Přitom ta na chodbě je po těch 46 let několikrát za den rozsvěcována a zhasínána a já se už několik let chystám zjistit, co je to za značku, ale ještě jsem se k tomu nedostal. Ty žárovky mají ještě vlákno tažené od shora dolů a zpět, něco, co pamatují jen lidé, kterým je přes padesát. Až zjistím tu značku (počkám, až jim bude padesát), ať už to bude Osram nebo Tungsram, anebo něco

jinýho, a zjistím-li, že ta fabrika, co tenhle výrobek vyrobila, ještě existuje, nabídnu to té fabrice do muzea a dostanu od nich za odměnu tranzistorový Rolls Royce nebo něco podobnýho. Nevím ovšem, jestli ty žárovky tam nepřirezovatěly a jestli s nima půjde otočit. Ale myslím, že to půjde, přesto, že tenkrát ještě neexistovalo nerez.

A tohle všechno prosím konstatuji, protože se zamýšlím nad těmito žárovkovými fakty a dostávám zvláštní analogické nápady.

Neboť: na počátku bylo slovo a to slovo původně drželo jako ty žárovky. To slovo, jakmile bylo vysloveno, něco znamenalo. Mělo to slovo něco jako duchovní substanci, mělo taky váhu, a každý, kdo nebyl cvok, věděl, co to vyřčené slovo chtělo říci.

Po první válce se vyráběly sice trvanlivé žárovky, a přece lidé s lítostí vzpomínali na jiné předválečné zboží, které se se současným co do kvality nedalo srovnat.

Já nepamatuji, co vážila slova před první válkou, ale po první válce ještě něco vážila, i když už možná míň.

Ale pak se to všechno zpřeházelo a pomíchalo, technika narostla, zboží znequalitnělo a slova stala se prázdnou slámou, do nekonečna vymlacovanou. Pan Goebbels přišel na nápad, že tisíckrát opakovaná lež stává se pravdou. Od toho byl už jen krůček k poznání, že stotisíckrát opakovaná

NEVÍŠ, PROČ SE TOMU VLASTNĚ ŘÍKÁ HLADOMORNA?

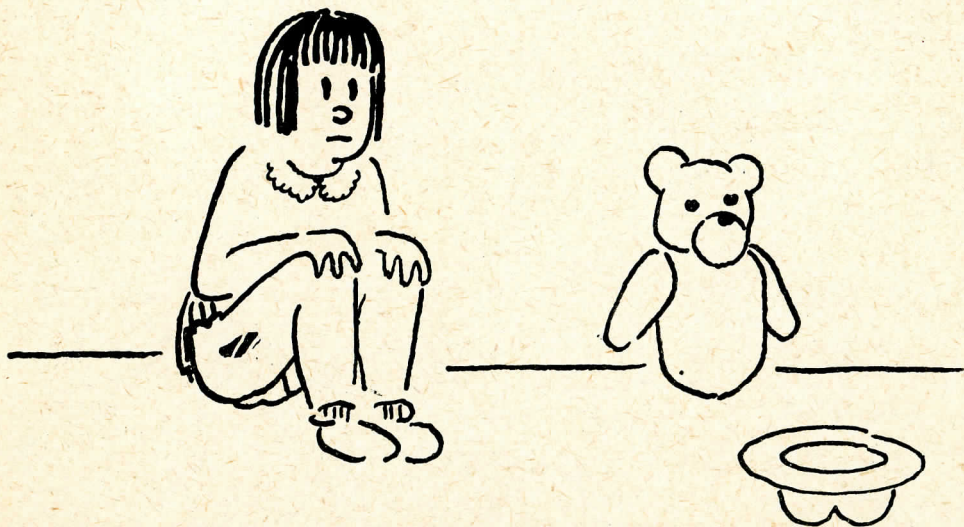

pravda stává se méně než lží, nickou, nulou, která nemá ani plus ani minus a ejhle, slovo ztratilo substanci a přišlo se na nový, snad nejgeniálnější nápad, že míchaná pravda se lží se dobře snáší, že ano a ne znamená totéž a že lze vytvořit koktejly, které mají ještě nižší hodnotu než je nula, že existuje ještě něco prázdnějšího než je prázdnota a že prázdnota je tím prázdnější, čím víckrát se něco opakuje. A čím víckrát se to opakuje, tím víc to taky řve a tím víc to nadělá kraválu.

Kdyby si nějaký akademik dal práci a vybral třeba z tisku slova nejvíc opakovaná, zjistil by, že už vůbec neplatí a nikdo neví, co znamenají, a že z jazyka jde udělat břechka dosud neslýchaná a nevidaná, ani kladná ani záporná, a že ta břechka jde vyčíslit ne nulou, ale miliónem nul, a že matematika tu neplatí, protože v této specialitce milión nul je daleko víc nul než jedna nula.

Všichni známe nic neříkající slova a všichni si myslíme, jen dál! A tu ten akademik musí se vrátit až někam do Řecka a do Říma a znova nám vtoukat do hlavy, co které slovo kdysi znamenalo a musí nás učit znova číst a hledat, jestli to přečtené slovo má nějakou tu substanci.

Jedna z nejopakovanějších frází, kdekomu známá, zní: Zamysleme se, nestálo by tohle a tohle za zamyšlení? A což teprve slova, slova, slova. Nestála by za zamyšlení? Ale jaká slova? Zamysleme se!

Historie psaná písničkou

ARNOŠT KAVKA

„Tehdy mi snad jako jedinému v celé republice škrtli zkoušky a že prý je musím složit znova. A protože mi známí již předem telefonovali, že je prý rozhodnuto, že zkoušky neudělám, napadlo mě, abych to zkusil s bubnem. Vzal jsem si tedy několik hodin u Herberta Kysilky, výtečného bubeníka, který byl také ve zkušební komisi, a ten mi řekl: budeš tam hrát tohle a tohle. Já tam pak přišel — a soudruhu Kavko, co nám tady zazpíváš? Já zpívat neumím, já dělám zkoušky na buben. Načež všichni ztuhli. Zahrál jsem, Kysilka mi dal dostatečnou a tak jsem směl dělat dál.“

Tato odyssea líčená Arnoštem Kavkou byla jen malým výsekem z přepestrého života našeho prvního skutečně moderního zpěváka a zakladatele naší školy k jazzu tíhnoucích interpretů pop music. Před ním — a samozřejmě pak i souběžně s ním — pracoval v této oblasti vlastně jen jeden jediný zpěvák, který se výrazněji zapsal do dějin naší muziky: R. A. Dvorský se svým nevelikým hlasem a intimním, spíše k recitativu tíhnoucím projevem. Kavka způsobil úplnou revoluci, protože zpíval úplně jinak než kdokoli před ním u nás. Pomalé skladby přednášel na dnešní vkus možná poněkud afektovaně znějícím tenorem nosového zabarvení, připomínajícím jeho ženský protějšek Inku Zemánkovou; rychlé záležitosti pak byly zcela ve znamení tehdy vládu nastupujícího swingu — synkopové, dokonce s občasným scatem à la Cab Calloway. Prakticky po celou válku, kdy byl spolu s Jiřinou Saláčovou a sestrami Allanovými hvězdou Vlachova orchestru, neměl Arnošt Kavka vůbec žádnou konkurenci — ostatní zpěváci tehdy vycházeli ponejvíce z polkového nebo operetního základu, až snad na Jiřího Verbergra a Jana Hamra, kteří však byli především muzikanty a občasný zpěv pro ně byl jen jakýmsi doplňkovým vyjádřením jejich emocionálního jazzového přetlaku. Teprve po válce se objevili někteří jedinci, kteří, byť i stylově jinak orientovaní, získávali u posluchačů popularitu a začali rozhojňovat naši dosud jen na Arnošta Kavku a R. A. Dvorského zúženou paletu mužských zpěváků: nejprve to byl Vjačeslav Irmanov, později také Rudolf Cortés. Kavka se však dočkal i svého pokračovatele, navazujícího přímo na jeho styl — byl to, obzvláště ve svém počátečním období, Karel Gott.

Na ten buben, o kterém byla řeč v úvodu v souvislosti s Kavkovým nesnadným postavením v padesátých letech, kdy se kultuře nadřízené orgány dívaly na jeho temperamentní a v té době již ke komice inklinující vystoupení značně odmítavě, nepřípadl Kavka samozřejmě zcela náhodně. Kolem roku 1932 se sice začal učit na alt saxofon, zakrátko však vystřídal tento nástroj soupravou bubnů, které daleko více přitahovaly fantazii šestnáctiletého mládence. Nějakou dobu se na bicí učil hrát u bubeníka Laci Ollaha a pak založil svůj první studentský orchestr nazvaný Black and White — tento název byl zřejmě inspirován skutečností, že polovina souboru měla bílé a druhá polovina černé smokingy. Členy této kapely byli také pozdější skladatelé Jan Rychlík, Leopold Korbař, dirigent Ladislav Habart a další.

Jako bubeník působil pak Kavka v dalších orchestrech, jejichž jména vešla do historie československé taneční hudby a jazzu: v souboru Gramoklubu,

řízeném Janem Šímou, v Blue Music, v němž na klavír hrál Jiří Verberger, a odtud pak přešel do souboru Charles' Happy Boys, v jehož čele stál Karel Vlach, tehdy ještě zástupce firmy na obuvnické potřeby Finger a Stein.

Arnošt Kavka (nar. 1917) ukončil v té době střední školu a jako řada jiných maturantů se rozjel na prázdniny do ciziny. Karel Vlach mu poradil, aby svého tříměsíčního pobytu v belgických lázních Ostende využil ke studiu mikrofonní techniky u slavného trumpetisty Roberta de Kerse. „Tehdy se zpívalo operetním způsobem téměř tři metry od mikrofonů, které byly velmi primitivní. Robert de Kers, který byl na svoji dobu výborným muzikantem a jehož kapela měla opravdový swingový odpich, mě učil zpívat do mikrofonu zblízka, jemně a měkce; vysvětlil mi také, jak se musí hospodařit s dechem. Byla to pro mě velká inspirace, že jsem si s touto kapelou jako studentík mohl každý den večer zazpívat, samozřejmě docela zadarmo.“

Po návratu ze svého studijního zájezdu do Belgie spolupracoval Kavka s Vlachovým orchestrem ve vinohradském sále Jednota (1937) – zpíval především nejnovější anglo-americké šlágry, které Vlach díky svým konexím opatroval přímo bleskově. To byla také doba, kdy začali komponovat své první nesmělé písničkové pokusy i naši autoři tehdy nejmladší generace – Leopold Korbař, Jaroslav Moravec, Jan Rychlík, Alfons Jindra, Kamil Běhounek a další. A na jejich skladbách uplatňoval Arnošt Kavka své belgické zkušenosti.

Orchestr vedený Karlem Vlachem vystupoval v Jednotě zpočátku jen o nedělních odpoledních čajích, a proto Arnošt Kavka ve všední dny zpíval také s dalšími soubory dirigentů Harryho Ostena, Jaroslava Maliny, Jiřího Sternwalda, Karla Slavíka a dalších. Mezitím však Karel Vlach nastoupil dráhu profesionálního kapelníka a přijal angažmá do Alhambry, kde spolu s Arnoštem Kavkou účinkovala již i Jiřina Salačová a Allanovy sestry. Stojí za zmínku, že to byl právě Kavka, který pro naše dívčí swingové trio vymyslel jméno podle pseudonymu skladatele Alfonse Jindry-Langera Allan; byl to také on, kdo o řadu let později stvořil jméno pro Jiřího Jirmala – vlastním jménem Nováka: měl totiž v kapele Nováky dva a tak malý Jirka se stal Jirmalem.

Válečná léta, přes všechna strádání, byla obdobím Kavkova nejvyššího vrcholu. Jezdil s Vlachovým orchestrem na zájezdy po Čechách a Moravě, nahrával na desky Ultraphon a stal se díky dobové skladbě Jaroslava Moravce Doktorem Swingem. Pamětníkům dodnes nevymizely vzpomínky na jeho podání skladeb Hm-hm, Aloha oe, Vlající šátek, Rytmus Prahy, Šeptám do ouška a jiných. Rozhodující změnu přinesl až rok 1944, kdy byl Kavka ve Zlíně zatčen gestapem a zbytek válečných měsíců strávil v koncentráku. Po osvobození se již k Vlachovi nevrátil, protože zatoužil po vlastním orchestru. Založil si tedy septet, v němž účinkovala postupně celá řada slavných muzikantů včetně Kefurta, Bureše, Bezubky, Havlíka, Jirmala, Hulana a dalších. Na tento soubor nám zůstaly vzpomínky na několika gramofonových deskách.

Arnošt Kavka, který mezitím celkem zbytečně dokončil studia na právnické fakultě, pak postupně zmenšoval svůj orchestr, protože zajistit angažmá bylo s ohledem na likvidaci četných kaváren stále obtížnější a navíc jeho postavení nebylo v důsledku absolutistického řízení kultury i zábavy právě nejzáviděníhodnější. Arnošt měl vždy rád legraci a byl ochoten pro ni mnohé udělat: snad stačí připomenout, že na jednom koncertu v Lucerně, kde všichni zpěváci zpívali v upjatém a oficiálních místy tehdy vřele doporučeném postoji, přijel Kavka až na pódium na kole. „**Udělal jsem tam takovej virvál, až všichni suchaři vomdleli. Lidi řvali smíchy a mě za to setřeli,**“ vzpomíná dnes Kavka s úsměvem.

Po dlouhém období, kdy se Kavkovy soubory zmenšovaly a úměrně s tím klesala společenská úroveň podniků, v nichž vystupoval, došlo zase k pozvolnému návratu Arnošta Kavky na koncertní pódia, do rozhlasu i televize, na desky i na zahraniční scény. To však již byl jiný Kavka než ten, který koncem třicátých let položil základy modernímu českému zpívání. „**Každý zpěvák má být v prvé řadě svůj. Nejvíce mě zlobilo, že se v jednu dobu ustálil jediný styl: Cortés, Vašíček, Popper, všichni byli barytonisté a vlastně Cortésové. Pak jsem jednou potkal na ulici smutného Vašíčka – najednou zase přišlo období tenorů. To zavedl mnoho let po mně znovu Gott. V cizině je však situace poněkud jiná – tam se uživí všichni, protože někteří posluchači mají rádi barytona, jiní svíťáka a třetí řvouna. Neuživí se ten, kdo je někomu podobnej. Nu a já, když mi to v důsledku osmihodinové pracovní doby v kouři nejhorších pražských putyk přestalo zpívat, jsem se dal do hulákání. Pak jsem začal dělat estrády; uplatňoval jsem zpívání spojené s komikou jak v obsahu skladeb, tak v jejich vokálním i mimickém provedení. A právě s touto hudbou jsem se dostal do světa: do Polska, Maďarska, Rumunska, NDR, kde jsem jako doma, do NSR a každé léto trávím pravidelně 4 měsíce v Bulharsku, kde vystupuji denně 4 hodiny v hotelu. Hraju tam všechno, mám připraven obrovský repertoár; někdy je to strašný maratón, ale dělám to rád.**

A teď připravuji zase novinku – „Kavka eintet“. Bude ve znamení maximální lidské úspory. Levou rukou hraju na varhany, pravou na elektrofonický nástroj jako klavír se třiceti rejstříky a nohama obsluhuji velký buben a činel. K tomu samozřejmě i zpívám. Cvičím denně 4 hodiny, ovšem v Braníku, protože doma na Národní třídě by to nájemníci asi nepřežili.“

Tímto připravovaným estrádním číslem se uzavírá dosavadní vývoj zpěváka Arnošta Kavky, zakladatele moderního projevu u nás, kapelníka tanečních i barových souborů, skladatele neobvyklých písniček, estrádního umělce a hudebníka komika. Jeho vývoj je tak trochu příznačný pro naši dobu. „**V každé jiné zemi bych už dnes měl dost peněz, abych se jen mohl dívat, jak to dělají ti druzí. Mně se stává, že když 14 dní stojím, tak si musím jít vypůjčit. A to mám před sebou ještě 8 let do penze.**“ Ale Arnošt Kavka pracuje a zpívá rád a jsme přesvědčeni, že by zůstal činným i kdyby nemusel. Obzvláště nyní, kdy se prý díky nastupujícímu stylu soul cítí jako ryba ve vodě.

ŠEPTÁM DO OUŠKA

HUDBA: ARNOŠT KAVKA

TEXT: JAROSLAV MORAVEC

Moderato

To-bě zpí-vám, když končí den, - vduši skrý-vám
Zítřa my, dva se sejde-me, to po-ví-dá

o zítřku sen, - do ouš-ka šep-tám: - „Na shleda-nou!“
si srdce mé. - Pl-ny je zí-třek tvých ú-smě-vů,

vá-bi-vá mo-je slo-va jsou. - Šep-tám do ouš-ka,
-vždyť s tebou mám své ren-dez-vous.

šep-tám - zpí-vám ti pí-seň svou, - šep-tám do
ouš-ka, šep-tám - svou pí-seň na roz-lou-če-nou. - Šep-

tám do ouš-ka, šep-tám, - že lou-če-ní je zlé, - však
zí-třa schůz-ku mám s te-bou, vše na-jdem kou-zel-né.

Píseň

Karel Toman

*Divoký mák si natrhám
na poli zprahlém nejvíce,
pomněnky modré k němu dám,
jež u strun kvetou teskníce.*

*Na její lože nastelu
mák divoký, mák divoký.
Můj bože, já tam nastelu
mák divoký, mák divoký!*

*Ať rdí se, cudná světice,
ať stud a vztek jí v tvář krev hnál!
Mák rudý rád mám nejvíce.
Vždyť krev jsem vždycky, vždycky dal!*

*Krvavě kvetla láska má,
jak krví plá má nenávist.
Umřela v krvi láska má.
Co slzami zrosila míst!*

*Ó ctnostná panno, světice,
můžete s pomněnkou si hrát.
Mák rudý rád mám nejvíce
a umím, umím pohrdat!*

ROBERTO VACCA

VÍME, ŽE JEDNÁME O VLASTNÍ VŮLI, A VY?

Diskuse mezi dvěma skupinami – B a Č – o tom, kdo z nich jedná o vlastní vůli. Mluví B tvrdí, že všichni B jednájí o vlastní vůli a dokazuje to příklady volného pohybu, konzumace různých předmětů a možností B měnit formu. Ptá se Č, jsou-li i oni přesvědčeni o svobodě svých činů. Č odpovídají že ano, ale B jejich odpověď pobouří.

B se domnívají, že Č jsou oškliví, a jako takoví nemají možnost jednat svobodně (viz Summa I, 59, 3). Č se domnívají, že B mají sice svobodu, ale že jsou škodliví (viz Summa III, 18, 4).

Postupně vyplývá z teleologické diskuse, že B jsou bílé krvinky a Č červené krvinky v krvi téhož jedince.

B se rozhodují, že Č musí být zničení, a začínají je žrát: jedinec, který je jejich nositelem, onemocní leukemií a zemře.

Koná se pohřeb, zatímco pokračuje diskuse s několika přeživšími Č.

NÁHLÝ ÚTOK TATARŮ

Kapitán Enver Raki čekal útok Tatarů už několik let, když konečně nebezpečná posláni, která vykonával za hranicemi, přinesla sdostatek dat, která nezvratně svědčila o přípravě otevřeného nepřátelství. Tataři by podle svého zvyku zřejmě zaútočili bez vyhlášení války, ale Raki se zmocnil jejich plánů, takže bude možno připravit protiútok tak, aby se udržely první linie do příchodu mocných spojenců.

Rakiho informace se však musely co nejdříve dostat do kontrašpionážního centra, které z důvodů přísného utajení bylo umístěno v bývalém sídelním městě u moře, místo v novém sídelním městě na náhorní plošině uprostřed země.

Zatímco Raki přijížděl k malému letišti, kde na něho čekal malý reaktivní letoun, který mu kontrarozvědka dala k dispozici, ledový vítr ze stepi hvízdal nad náhorní plošinou a nepříjemně mrazil piloty zabalené v kombinézách podšitých beránkem.

Letadlo se zvedlo z rozjezdové plochy a stoupalo k nebi pod úhlem čtyřiceti pěti stupňů. Raki zakroužil a chvíli před tím, než překonal Macha 1, mrknul pod sebe na tatarskou poušť. Jeho nehybný obličej ani na chvíli

neprozradil tachikardii zapříčiněnou stovkami rovnoběžných pásů prachu, které se pomalu táhly k hranicím: tatarské tanky se daly do pohybu a zaútočily o několik dnů dříve.

Nemohl ztrácet ani okamžik: tryskáč překonal Macha 1 s charakteristickým prasknutím a zamířil k cíli.

Zatímco uháněl dvaapůltisícovkou, přemýšlel Raki, že jeho snaha bude stejně marná. Vysocí hodnostáři nebudou jednat tak rychle, aby zajistili dostatečně účinnou obranu. Krátký a smutný let. Raki si uvědomil, že jeho poslání ztroskotalo. „Starej“ mu to neodpustí. Možná ale, že „starýho“ ani neuvidí, protože válku prohrají dřív, než začne, a Tataři neberou do zajetí.

Letadlo je už v dohledu bývalého sídelního města. Zlaté kupole mešit se třpytí ve slunci a jako by se houpaly v ranní mlze. Minarety trčí k nebi jako zdvižený prst.

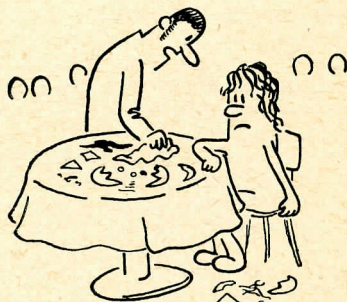
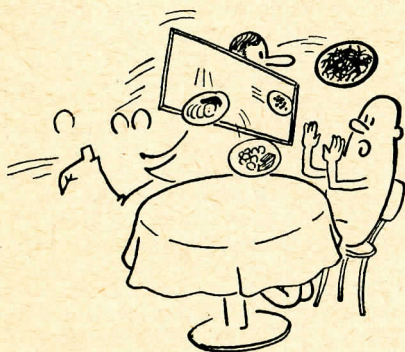
Raki se rozhodl riskovat a začal freneticky volat centrálu kontrarozvědky. Jeho alarm dostanou pár minut předtím, než přistane. Nečekal, až mu potvrdí příjem a několikrát za sebou opakoval podivná a neskutečná slova poplachu. Zatímco se připravoval k přistání, odříkával do mikrofonu zeměpisné souřadnice území, kde Tataři zaútočili. Ztratil výšku a hledal očima čtyři minarety Ramovy mešity, které představovaly nejlepší záměrný bod pro přistání. Taktak že je rozeznával v hustých oblacích bílého kouře. Nevěřil svým očím, když uviděl, jak se houpají a pomalu letí vzhůru.

Pak pochopil. „Starej“ se nenechal nachytat nepřipravený. Čtyři minarety letěly vzhůru, zanechávaje za sebou ohnivou čáru: mířily k zenitu, neustále zvyšovaly rychlost a pak zamířily k východu.

Staré sídelní město bylo celé zahaleno v páře tekutého kyslíku a šlehal z něho oheň, jak se od země odpoutávaly stovky a tisíce minaretů přesně naprogramovaných příslušným zpětným počítáním.

Na jasném nebi bylo vidět, jak se od čtyř minaretů, teď už sotva znatelných, odpojily první stupně, a jak vyšlehly plameny z druhých stupňů, jež odnášely smrtenosné hlavice k cílům.

PŘELOŽIL JOSEF HAJNÝ

PROMIŇTE, PANI!

PAUL ABLEMAN SE NARODIL V LEEDSU, VYRŮSTAL V LONDÝNĚ A V NEW YORKU. JEHO PUBLIKOVANÉ DÍLO OBSAHUJE ČTYŘI ROMÁNY, Z NICHŽ NEJLEPŠÍ JE „I HEAR VOICES“ (POSLOUCHÁM HLASY) Z PROSTŘEDÍ PSYCHIATRICKÉ LÉČEBNY. JE AUTOREM ASI PADESÁTI DROBNÝCH ABSTRAKTNÍCH A SURREALISTICKÝCH HŘÍČEK, Z NICHŽ NĚKTERÉ UVÁDĚL PETER BROOK VE SVÉM „DIVADLE KRUTOSTI“ V LAMDA THEATRE V LONDÝNĚ. ABLEMANOVA PRVNÍ CELOVEČERNÍ HRA „ZELENÁ JULIE“ BYLA POPRVÉ UVEDENA NA DIVADLE V EDINBURKU A V LONDÝNĚ V ROCE 1965.

M. K.

JOHNSON

- 1 Johnson.
- 2 Zde.
- 1 Johnson.
- 3 Zde.
- 1 Johnson.
- 4 Zde.
- 1 Všichni přítomní a spočítání, pane.
- 5 Znamenitě. Tak teď, chlapi, pár slov než půjdete. Prokázal jsem státu jisté služby a oni to vědí. Ale o tom už dost. Jsou nějaké dotazy?
- 3 Já mám nějaké dotazy, pane. Snad vás to neurazí, pane. Totiž, moje dotazy se mohou zdát poněkud nejapné, pane. Nu ano, jste ohromný kapitán. To vidím na první pohled. Váš řemen praská v přezkách, jak se snaží udržet vaše mocné a laskavé srdce.
- 5 Přesně tak.
- 3 A já jsem jenom chudák voják a jmenuju se Jones.
- 5 Johnson, zajisté.
- 3 Jak je libo, pane. Vše k službám mocného opřezkovaného generála, jakým vy určité jste.
- 5 Tak mluvte, chlape.
- 3 Ty otázky — no, upřímně, pane, trochu jsem se obával nebezpečí.
- 5 Jakého nebezpečí?
- 3 No právě, pane, jakého nebezpečí? Chystá se nějaké nebezpečí?
- 5 Předpokládám. Mohlo by. Člověk nikdy neví. Doufajme, že ne, co? Někaké další dotazy?
- 2 Já mám dotaz, pane.
- 1 Tak mluvte.
- 2 To budu. Nepřerušujte pořád. Nebo nikam nejdu, když nepřestanete vyhrožovat.
- 1 Tak mluvte, Johnsone.
- 2 Nejmenuju se Johnson. Proč říkáte každému Johnson?
- 5 Byla snad nějaká chyba ve jmenném seznamu? Adjutante, éé seržante — jakou máte hodnost? Nikdy jsem se v těch malých hvězdičkách pořádně nevyznal.
- 1 Moje hodnost, pane?
- 5 Vaše hodnost, ano, vaše hodnost. Vaše éé zařazení v této éé čtři éé oddílu — vojenské skupině. Jak se vám říká? Jak vás oslovují?
- 1 Jak mě oslovují, pane?
- 5 No ano, totiž, jste desátník?
- 1 Ne, nejsem desátník.
- 5 No tak, jste plukovník?
- 1 Myslím že ne.
- 5 No tak, pomozte mně trochu. Jak vám mám říkat?
- 1 Říkejte mi Johnson, pane.
- 5 No dobře, ale to není žádná hodnost. Tady se každý jmenuje Johnson.
- 2 Já ne, pane. A to je můj první dotaz. Mám-li se s vámi a těmhle hochy vydat na zábavu, která na každý pád smrdí nebezpečím, chci především vědět, proč se musím jmenovat Johnson?
- 5 Vlastně ani nevím. Proč vůbec všem říkáme Johnson, Johnsonsone?
- 1 Nevím, pane. Copak se tak nejmenují?
- 5 Copak se tak nejmenujete?
- 2 Já ne.
- 3 Jmenuju se správně Jones, ale mně je to jedno.
- 4 Mně nevadí, že se mně říká Johnson.
- 2 Když mám nastoupit na nějaké sviňácké zábavy, byl bych radši, kdybyste mi říkali mým pravým jménem.
- 5 Znamenitě. Jaké je vaše pravé jméno?
- 2 Johnson.

- 5 Říkejte nadále tomuto muži Johnson, Johnstone.
- 1 Dobrá, Johnstone.
- 5 Pan, pro vás.
- 1 Dobrá, pane Johnson.
- 5 Někjaké další dotazy?
- 2 Ano, to byl teprve můj první. Mně se tahle sestava nelíbí a chci se ptát na moc věcí, pane.
- 5 Znamenitě, ale víte, co se říká: zítřek a zítřek je za dveřmi. Tak s tím laskavě pohněte, než nám zavíou. Dáte si všichni pivo, já to táhnu?
- 3 Na vaše velmi dobré zdraví, pane.
- 5 Vidíte, chlapi jsou utahaní. Tak pohněte s tím vyptáváním.
- 1 Tak mluvte! Mluvte!
- 2 Kam vlastně jdeme?
- 5 To je bohužel tajemství. Ani já to nevím.
- 2 Jak se tam teda dostaneme, když nevíte?
- 5 Budeme následovat ostatní, předpokládám.
- 2 Jaké ostatní?
- 5 Hlavní vojsko, sakral!
- 2 No a kde je to hlavní vojsko?
- 5 Nevím, kde je to zpropadené hlavní vojsko. Někde se asi seřazuje, předpokládám. Řekněte mu, kde je hlavní vojsko, Johnstone.
- 1 Nemám potuchy, pane Johnson.
- 5 Tak k čemu vlastně jste?
- 1 Umím leccos. Umít zpívat a hrát na trubku. Umím taky znásilňovat zajaté ženské.
- 3 Prosim, pane. Přemýšlel jsem o tom a byl bych radši, kdybyste mi říkali Jones. Víte, je to moje rodinné jméno.
- 5 Znamenitě. Další dotazy?
- 2 Kam jdeme?
- 5 Nevím.
- 2 Tak to byste měl vědět.
- 5 K sakru s vámi.
- 2 Já nejdu.
- 5 Ale ano, jdete.
- 2 Ne, nejdu.
- 5 Strčím vás do želez, když nezavřete zobák. Strčte ho do želez, Johnstone.
- 1 Nemáme železa, pane Johnstone.
- 5 Nemáme železa? Tak ho pevně svážem. Jsem mocný kapitán, ale někdy mám mančaftu plně zuby.
- 2 No dobře, tak jdu. Měl jsem více dotazů, ale kvůli vám jsem je zapomněl, ačkoli si na ně určitě zase brzo vzpomenu.
- 3 Že mi budete říkat Jones, pane? To je jediné, o co vás žádám, a potom budu následovat takového válečníka jako jste vy kamkoli — přes všechny slasti a strasti — do strašlivých šarvátek a šlamastik — to všechno udělám za maličkou laskavost, že mi budete říkat mým rodin-

- ným jménem. Nechci se stranit vás Johnsonů, ale můžete-li přijmout jednoho jediného Jonese, pane, máte ve mně oddaného poddaného, který vás bude provázet skrz všechny sváry a nesváry, věrný až do konce, ať je trpký nebo šťastný, jenom za tu laskavost, že mi budete říkat —
- 1 Pořádek! Pořádek! Upravte prostor! Umlčte toho vtipálka!
- 5 Chyťte ho, Johnstone! To je ono! Dejte mu přes držku. Popadla ho řečnická nemoc. Bude-li v tom pokračovat, ještě vy-zradí naše postavení nepříteli. Myslím, že není batalionu k ničemu. Tak teď jsem vám, chlapi, názorně předvedl mrštnou a ostražitou disciplínu, jakou ve své rotě vyžadují. Má tady snad někdo chuť na vzpouru? Už jsem si myslel! Stačí pohled a psi zalezou. No tak, vy zalezlí psi, nějaké dotazy než skončíme?
- 4 Můžu vzít s sebou svoji holku, pane?
- 5 Svoji holku? Myslím, že ne. To se mně nezdá reglementální. A na co vlastně chcete svoji holku, chlape?
- 4 Rád bych s ní spal, pane.
- 5 Co? Totiž — sakra — spánek je spánek. Dopluže sílu v utahaném a ustaraném těle a vůbec. Každopádně můžete spát s některým z Johnsonů, ne? Co?
- 4 To není totéž, pane.
- 5 No tak, při jméně Filipa Makedonského, jaký je v tom rozdíl?
- 4 Ona je jinak stavěná.
- 5 Je? A jak?
- 4 No, některé partie má jiné.
- 5 Co to má co společného se spaním?
- 4 No tak, já s ní vlastně nechci spát.
- 5 Vždyť jste to právě říkal.
- 4 Chci s ní zůstat vzhůru. Dáte mně ji, že jo?
- 5 To nejde! Potřebujete svůj spánek. Chystáme se do pěkné kaše na nebezpečné zkušební půdě a nikdo pod mým velením nebude rozčilovat svého chrabrého velitele nedostatkem prašivého spánku.
- 4 Přece nebudu vzhůru pořád, vy blbý idiote!
- 5 Nejsem blbý idiot.
- 4 To teda jste.
- 5 Jestli to ještě řeknete, strčím vás do želez.
- 1 Nemáme železa, pane.
- 5 No dobře, ale stejně to nesmí říkat. Povězte mu to.
- 1 Nenazývejte našeho hodného vůdce blbým idiotem.
- 4 On se dělá naivní. Poslouchejte, pane, zůstanu vzhůru jenom tehdy, když to s ní

- budu dělat. Po tom se ohromně spí. Je to krásné!
- 5 Vážně? A opravdu by to nešlo s některým z Johnsonů?
- 4 Ne, radši ne. Není to ono, myslím, že ne.
- 5 Tak dobře, vemte ji s sebou.
- 1 Myslím, že je to proti předpisům, pane Johnson.
- 5 Skutečně?
- 1 Myslím, že je.
- 5 Tak to jste měl říci dřív. Promarnili jsme tímto přihloupým námětem řadu času, který jsme mohli věnovat pití. Nemůžete vzít svou holku, Johnsoně.
- 4 Pak teda budu samá nenávist.
- 5 Pak teda budete muset být samá pěkně stará nenávist.
- 4 Podle mého názoru postrádáte rozum pravého velitele.
- 5 No dobře, ale stejně si svou holku nemůžete vzít. Tak teď, chlapi, krátká řeč na povzbuzení před osudnou akcí, ať už se cokoli přihodí na poli cti a slávy, když se srazíme se sveřepým nepřitelem.
- 2 To byla ta druhá otázka. Kdo je ten sveřepý nepřítel?
- 5 Francouzi.

- 1 Pane Johnson, Francouzi jsou naši spojenci.
- 5 Přesně tak, Francouzi jdou s námi drtit Němce.
- 3 Já jsem myslel, že Němci jsou teď na naší straně?
- 5 Chlape prohnání! Moje jednotka nebude postrádat znalosti základních vojenských skutečností. Jsem rád, že jste tu past odhalil, Johnsoně. Tak teď, chlapi —
- 2 Kdo jsou naši nepřátelé?
- 5 Ticho!
- 2 Chci znát nepřítele.
- 5 Saraceni.
- 4 To bylo před pár stoletími.
- 5 Táhnou znovu. Ale to samozřejmě nejsou hlavní nepřátelé. Hlavní nepřátelé jsou Skoti.
- 1 Ne, pane Johnson!
- 5 Totiž Irčan.
- 3 Já jsem Irčan.
- 5 Kartaginci — vzbouřené kolonie — Zulu-kaffi — Evropani — Asiaty — obyvatelé všech světadílů — lidstvo — zvířena — živé buňky — biologie — hmota — energie — vesmír —
- 1 Vyřazen!

JE MRTVA

- 1 Propána, vy jste tu ženu zabil!
- 2 To je děsné!
- 1 Proč jste to udělal?
- 2 Dráždila mě. To je hrůza.
- 1 Vy jste ji zabil. Zničil jste lidský život!
- 2 To je děsivé! To je to nejstrašnější, co se mi v životě stalo!
- 1 Co jste to, člověče, udělal?
- 2 Mám dojem, že jsem zabil tuto ženu.
- 1 Proboha, jak je to hrůzné!
- 2 Je to strašné. Včera — před rokem — copak bych si to pomyslel...
- 1 Dívejte se na to, co jste to udělal?
- 2 Můj bože, ona je mrtvá!
- 1 Hrozně!
- 2 Je to strašlivé.
- 1 No, na štěstí se ještě dá něco dělat.
- 2 Je nějaká útěcha?
- 1 Je tu jedno velice šťastné řešení.
- 2 Našel jste světélko naděje?
- 1 Jsem strážník. Mohu vás zatknout a ujistit vás, že za svůj zločin budete řádně pykat.
- 2 Jářku, to je štěstí.
- 1 Zvláštní, že jsem tudy prošel, zrovna když jste udělal tu strašidelnou věc.

- 2 Je to skoro zázrak, že? Nikdy není nic tak zlé, jak to na první pohled vypadá.
- 1 Už se těším, jak trpíte.
- 2 Zdá se, že se na vás mohu spolehnout.
- 1 Budete skučet ve smrdutém lapáku, na to vemte jed.
- 2 Jste velice laskav.
- 1 Probůh, co se tady stalo?
- 2 Zabil jsem tuto ženu.
- 1 Co že jste udělal?
- 2 Zničil jsem lidský život. Porušil jsem nejsvětější zákon Boží a lidský.
- 1 Díky Bohu, že jsem strážník.
- 2 Díky Bohu za to!
- 1 Úzkost si teď zasloužíte, dokud nezničíme váš život nějakým nechutným způsobem.
- 2 Jak to provedete?
- 1 Nejspíš vás uškrtneme kusem provazu. Co jste schopen si představit, to je úplná zábava proti tomu, co vás čeká.
- 2 Ještě štěstí, že jste tudy šel.
- 1 Můj Bože, člověče, co jste to udělal?
- 2 Strážníku, já — já jsem zabil tuto ženu.
- 1 Proč jste to udělal?
- 2 Utrhla kvítka.

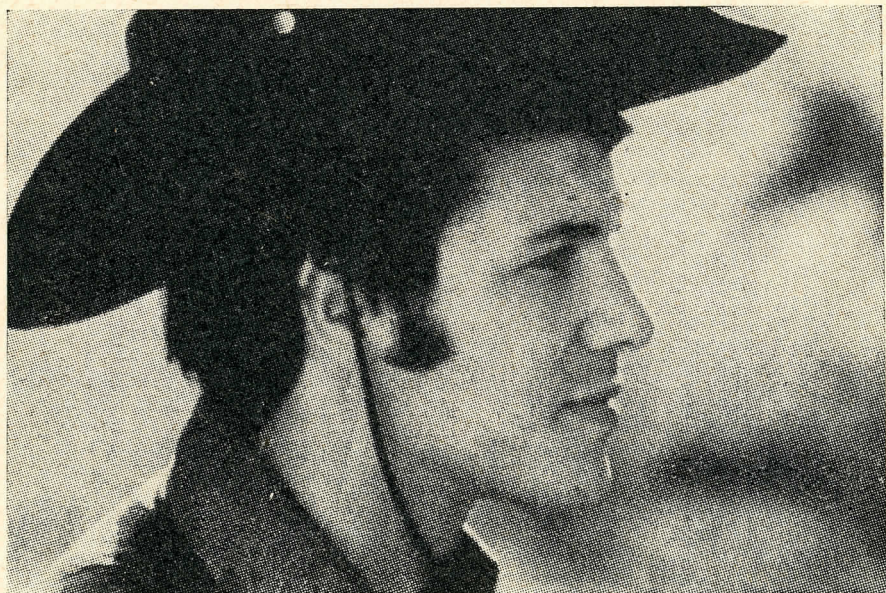
1 Její provokace vás neomlouvá.
 2 Byla to moje matka.
 1 Vy jste zabil svoji matku. Matkovražda, no vy se budete svíjet! Mozek vám bude hučet hrůzou, že budete prosit o oprátku, aby vás vysvobodila.
 2 Miloval jsem tu dívku. Byla to pískařka.
 1 Zničil jste pískařku, užitečnou občanku. Pomyslete na ty dopisy, které už pod jejími křepkými prstíky nebudou vzkvétat.
 2 Ta žena byla výcepní.
 1 Pípa už nikdy její dotek neucítí.
 2 Co jsem udělal?
 1 Zničil jste lidský život. Tak, k faktům: Jak jste ji zabil?
 2 Svým perořízkem! Strážníku, strážníku, to nebylo úmyslné! Já jsem prostě vytáhl svůj nožik, abych se pokochal leskem ostří a pak mě napadlo ho vyzkoušet. A tak jsem Lilly bodl čtyřiadvacetkrát.
 1 Pohleďte na její krev, její nevinou krev!
 2 Bodl jsem ji čtyřiadvacetkrát.
 1 Podívejte, vytekla jí krev. To vás naučí hrát si s perořízkem.
 2 Její krev — nepočítal jsem, že úplně vyteče.
 1 Byla to švitořivá dívka, samo zdraví — řekněte mi, co vlastně byla?
 2 Píseň!
 1 Ano, byla píseň, samo zdraví. Co byla tato dívka?
 2 Světýlko.
 1 Zajisté, byla světýlko — byla vzduch, vánek, vlnka ve větru, ale uvnitř měla krev.
 2 Pobodal jsem jí žíly.
 1 Co že jste udělal?
 2 Strážníku, musím se k něčemu přiznat.
 1 Ano, pane?
 2 Ano, víte, zdá se, že jsem — neuváženě ovšem — zabil tuto ženu.
 1 Vím, pane. Uvědomujete si, pane, že to budu muset ohlásit?
 2 Je to bezpomínečně nutné, strážníku?
 1 To jsou předpisy, pane. Vím, že se veřejnosti jevíme často zbytečně puntičkářští, ale musíme všechny přestupky zaznamenávat.
 2 Poslyšte, snad to neznamená, že se budu muset dostavit k soudu?
 1 Ó nikoli, pane, nic takového bych nepředpokládal. Máme tucty takových malých nehoď.
 2 Jmenovala se myslím Lilly. Můžete to potřebovat do vašich záznamů.
 1 Proč jste ji, pane, zabil? Měl bych všechna fakta shromáždit.
 2 Proč? Ach, nevím. Copak může člověk vysvětlit každý náhlý nápad? Potkal jsem ji v hospodě, vytáhl jsem ji na toto opu-

těné místo, napadl jsem ji —
 1 Pohlavně?
 2 Ano, víte, znásilnil a pak jsem si říkal, co kdybych ji při té příležitosti zabil.
 1 Máte pravdu, pane, už jsem si to poznal. Snad byste mi ještě mohl dát svoje jméno a adresu, pane? Jenom kvůli našim záznamům?
 2 Je to opravdu nutné?
 1 No, byl bych vám vděčný, pane. Můj seržant si potrpí na podrobnosti.
 2 Výborně, jmenuju se Bill.
 1 Bill, pane?
 2 Bombay Bill, ale říkají mně taky Zabiják.
 1 A vaše adresa, pane?
 2 Lebeční ulice.
 1 Poslyšte, co jste udělal?
 2 Něco se stalo?
 1 Tady je nějaká mrtvá dívka.
 2 Udělal jsem to já?
 1 Zabil jste tuto lidskou bytost?
 2 Připravil jsem někoho o život?
 1 U vašich nohou, člověče, mrtvá dívka!
 2 Dívka, říkáte? Života lačná?
 1 Proč jste to udělal?
 2 Chcete říct, že se nějakým způsobem dá vědět, proč se co dělá?
 1 Tady je nějaká pistole.
 2 Zdá se mi, že je to revolver.
 1 Je to vaše pistole?
 2 Už jsem tu zbraň někde viděl.
 1 Byla ona příčinou smrti?
 2 Z ústí jí vylétla kulka.
 1 Ten prst, ten ukazovák na vaší ruce — zmáčkli kohoutek zbraně?
 2 Tlak, pohnutý svalstvem mého těla, pobídnutý synapsemi mých rozehraných nervů, pohnul tou malou spouští. Pistole vyplivla kus kovu, kovový chrchel, který prošel její měkkou tkání. Myslím, že kvůli tomu zemřela.
 1 Zabil jste tuto ženu?
 2 Já? Já jsem nikoho nezabil. To byl výrobce pistole.
 1 Vy jste tu dívku zabil!
 2 To jsem nebyl já. To byl ten žid, co vymyslel ten zákon, který ona přestoupila.
 1 Pak vás tedy musím zatknout.
 2 A máte skutečně právo zastavit dějiny?
 1 Proboha, co jste to udělal?
 2 To, co mi porouchaly kořeny v zemi.
 1 Vy jste zabil tuto dívku.
 2 Znečitlivěle kameny uhnížděné na pláni.
 1 To si odskáčete.
 2 Můj kolega děšť a jeho divoký kámoš vítr.
 1 Do díry!
 2 Ano, pojd', bratře, do díry, ale napřed — utí si taky krev s rukou.

PRELOŽIL M. KURAŠ

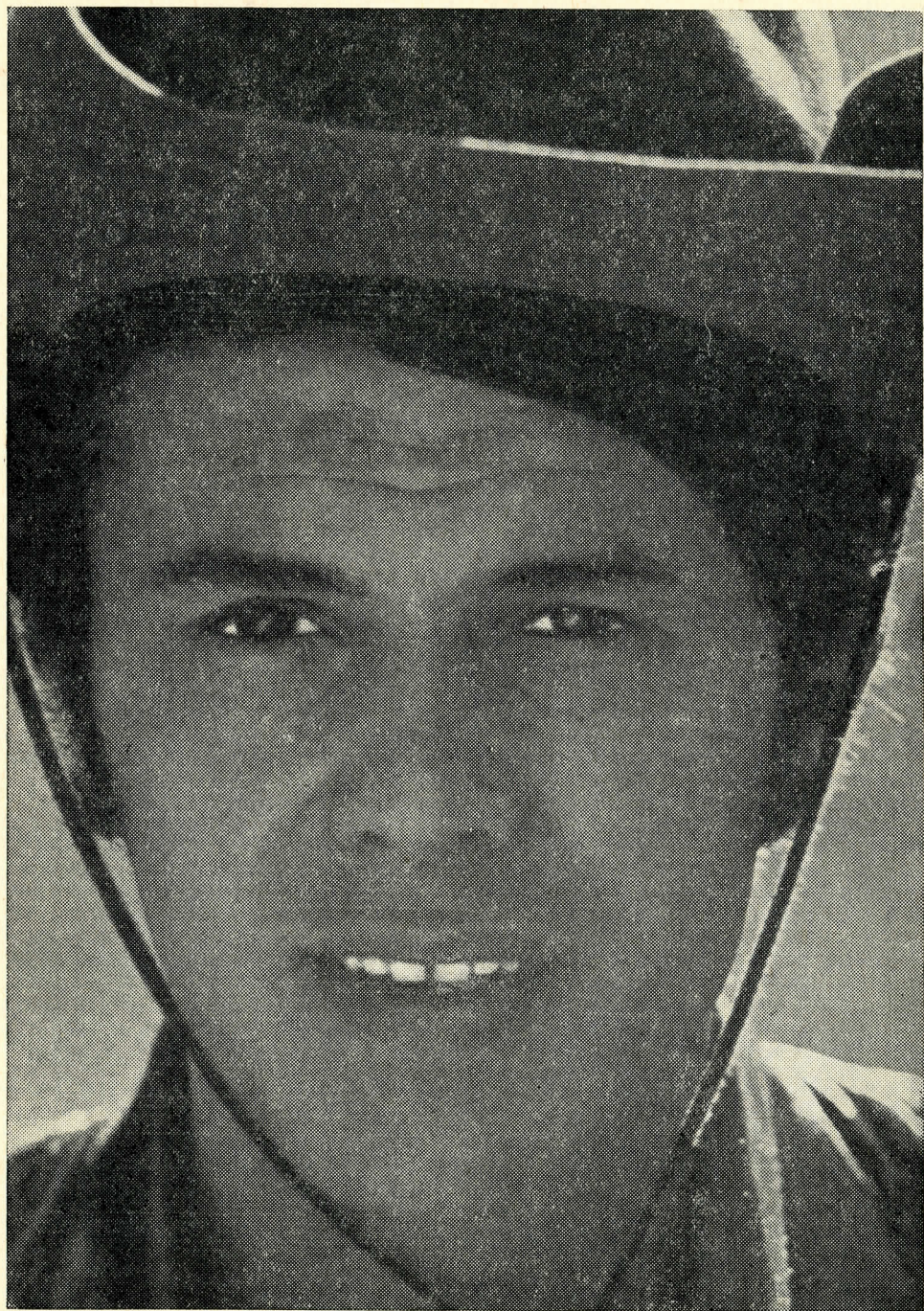
SALVATORE ADAMO

SLAVNÝ FRANCOUZSKÝ ŠANSONIÉR CHARLES AZNAVOUR ÚDAJNĚ JEDNOU PROHLÁSIL: „KDYBYCH NĚKDY ZTRATIL TALENT, JAKÝM MĚ OBDAŘILA PŘÍRODA, NEMUSÍM SE OBÁVAT O NÁSTUPCE. JE JÍM BELGICKÝ FENOMEN – SALVATORE ADAMO.“

BELGICKÝ FENOMEN JE PODLE ÚDAJŮ FRANCOUZSKÉHO INSTITUTU VEŘEJNÉHO MÍNĚNÍ I PODLE ANKETY HLAVNÍHO TEENAGERSKÉHO ČASOPISU SALUT LES COPAINS NEJPOPULÁRNĚJŠÍM ZPĚVÁKEM FRANCIE. O SVÝCH PLÁNECH DO BUDOUCNA ŘÍKÁ: „NEPLÁNUJI, ŽIJÍ.“

Salvatore Adamo SE NARODIL 1. 11. 1944 v Comise NA SICILII. Po sedmi letech přesídlili jeho rodiče za prací do belgického městečka Jemappes, kam je Adamovi možno psát na adresu 1, rue General Dumaurier, Jemappe, Belgie.

Zpíval ve školním sboru a psal verše – v 15 letech se dokonce dočkal jejich publikování. To ovšem ještě netušil, že rok nato uspěje v místní soutěži pěveckých talentů, natočí prvou desku a udělá velkou kariéru jako zpěvák a autor písní. **PRVÝMI HITY** Adama se staly písně Sans toi Mamie, Crier ton nom a J'aime une fleur. Opravdový průlom však znamenalo tango Vous permettez, monsieur, které se po dlouhé měsíce drželo na 1. místě francouzské a belgické Hit-Parade, jehož pak dosáhly téměř všechny následující Adamovy nahrávky, z nichž se snad nejvíce líbily melodie Ton nom, En bandouliere, Une mèche de cheveu, Notre roman, Inch'allah, v poslední době pak Accroche une larme aux nuages, Le neon, L'amour te ressemble a J'ai tant de rêves dans mes bagages.

Adamo má šest sourozenců, kteří všichni chtějí být zpěváky. Rodina také rozhoduje o tom, kterou píseň Adamo natočí a kterou zahodí. Mezi svými kolegy **OBDIVUJE** Bécauda, Beatles, Aznavoura, Brela, Brassense, Cliffa Richarda, Ray Charlese a Guy Bearta.

Adamovými **KONÍČKY** jsou film, sport a historie. Je velmi zběhlý v jazycích – hovoří a nahrává ve francouzštině, vlámsčině, italštině, němčině a angličtině. Nekouří, nepije, je svobodný – ženit se chce za 2–3 roky a jeho ženou se prý určitě nestane belgická **PRINCEZNA PAOLA**. Novinářská fantazie totiž zrodila aféru o jejich vzájemném vztahu, kterou navíc podpořila velmi úspěšná Adamova píseň Dolce Paola, údajně věnovaná princezně. Adamo však celou záležitost popírá: „Víc než třikrát čtyřikrát jsem se s Paolou nesetkal, jednou jsem měl tu čest políbit jí ruku.“

Koncem loňského roku měl premiéru první Adamův **FILM** Les arnaud, kde také Adamo v roli studenta André zpívá dvě písně – Dis ma muse a Vivre. V poslední době chce hrát ve filmové adaptaci Falletovy novely Charleston a píše svou prvou **HUDEBNÍ KOMEDII**. Velkou část zpěvákova kalendáře zaplňují turné – za doprovodu své kytary a skupiny Delfini se Adamo koncem loňského roku představil mj. v Portugalsku, NSR a některých afrických zemích, letos ho přivítá Japonsko, JAR, USA a Kanada.

Své **NEÚSPĚCHY** neskrývá – ano, zažil i bombardování rajskými jablky. S jistou dávkou humoru vzpomíná, jak k němu – už v dobách slávy – při zkoušce v největší hale Belgie přistoupila jakási dáma, stiskla mu ruku a vložila do ní peníze se slovy „musí se něco udělat pro hezkého zajíčka“. Podobně nepolichotil Adamovi vrátný v ženevském divadle, který mu řekl: „Vy jste Alamo!“ (Franck Alamo je přední francouzský zpěvák, jehož popularita se ovšem ani zdaleka nemůže měřit se slávou Adama.) „Ne Alamo, s –d–“, pomáhal mu Adamo. „Aha, d'Alamo,“ ukončil vrátný dialog.

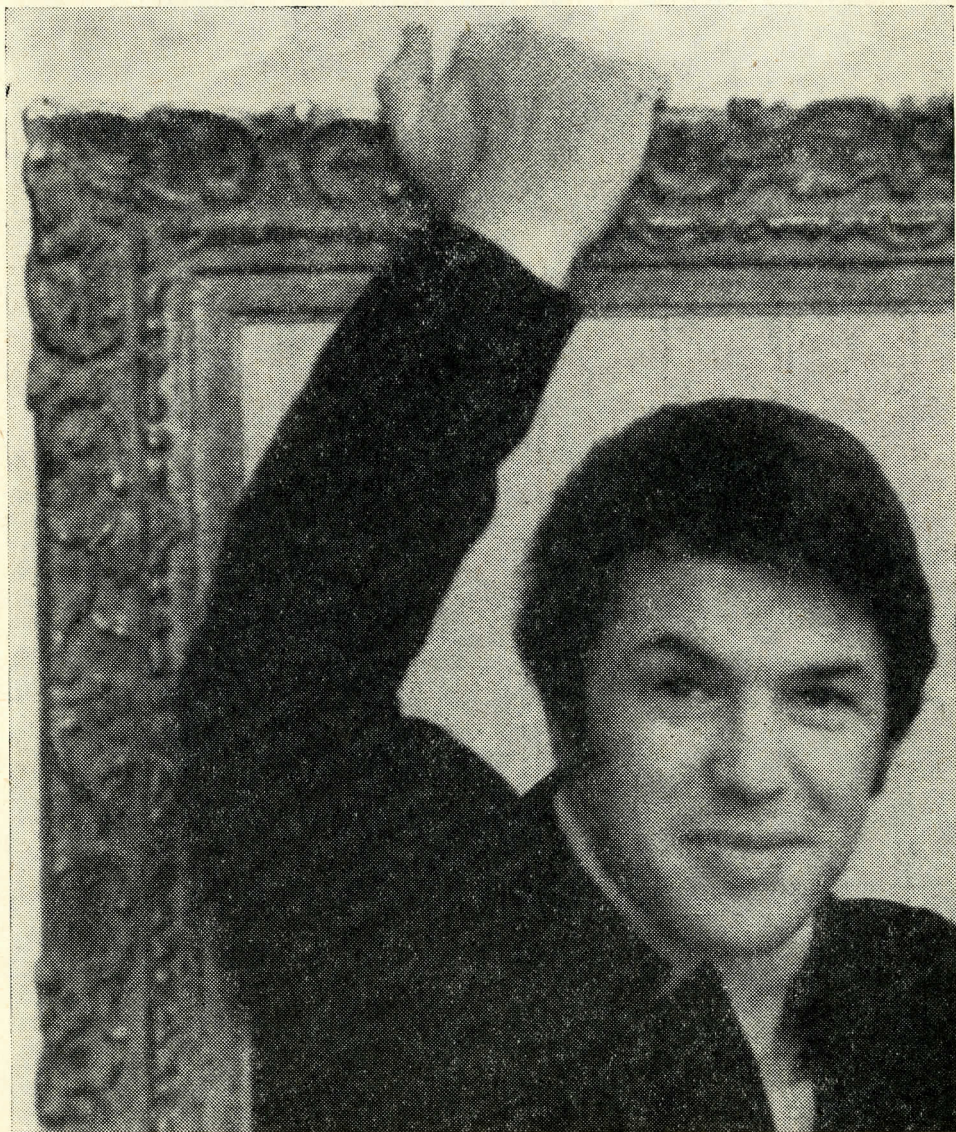
Adamova **CESTA K MEZINÁRODNÍ KARIÉRE** nebyla přímočará. Trvalo dosti dlouho, než se prosadil v Itálii a ještě později v německých mluvících zemích – o to více je tam však populární dnes. Zcela oprávněně je nyní Adamo označován jako první zpěvák evropského kontinentu. Velmi oblíbený je také v Jižní Americe a některých afrických a asijských zemích. Nejvíce příznivců má ovšem ve Francii a v Belgii – jako zpěvák s nejvyšším počtem

prodaných desek v obou zemích obdržel Adamo dvě trofeje na letošním gramofonovém veletrhu v Cannes a prostřednictvím televize se představil také našim divákům.

Adamo nešokuje velkým hlasovým fondem ani vytříbenou technikou; jeho úspěch má původ v osobité interpretaci vlastních písní, které patří k tomu nejlepšímu, co dnes v pop music na kontinentě vzniká (Adamo osobně považuje za nejzdařilejší Inch'allah a Je vous offre).

JAROMÍR TŮMA

HUDBA:
LADISLAV KLEIN

TEXT:
ZDENĚK RYTÍŘ

ZPÍVÁ:
VÁCLAV NECKÁŘ

©EDITIO SUPRAPHON,
PRAHA-BRATISLAVA
1968

FOTO:
P. JASANSKÝ

TELEFON 64650

Beatový valčík

1. Až budeš sám a ce-lej den pro-pr-ší a o-blo-hou po-tá hne
2. Písnič-ku, kte-rá vše o-stat-ní pře-hlu-ší a kte-rou znám jen já
3. Až budeš sám a dív-ka tě o-pus-tí, zmeškáš svůj posled-ní

mrak, až bu-de ti vsa-mo-tě ticho řvát do u-ší, z tvých
sám, když bu-deš chtít, tak tě ji na-u-čí
vlak, když chytla tě smě-la a už tě ne-pus-tí,

na-dě-jí zby-de jen vrak.
ví-tr a pláč černejch vran. Jó, za-pa-ma-tuj si můj
zkla-me tě vše i tvůj zrak.

te-le-fon, by-dlím tu v celém do-mě sám,
přijď ke mně tře-ba hned po rá-nu a já ti za-zpí-

vám. - v-am, á á á á á á á á.

PÍSNÍČKY K TÁBORÁKU

NIAGARA

HUDBA I TEXT EDUARD INGRIS

© 1968 PANTON, PRAHA

Volně
Emi D G Ami H7 Emi G Ami H7

Do vod Ni-a-ga-ry hledí tu-lák sta-rý a na svoje mlá-dí vzpomí-
O-sud tvrdou pės-tí ni-čí lidské štěstí, ni-čí i ten nejkrásnější

Emi Ami A7im H7 Emi D G Ami H7

ná... Jak tu stá-li spo-lu, dí-va-li se do-lů,
květ. Ten můj kvítek ja-ra smetla Ni-a-ga-ra

Emi Cmaj7 A7 D Emi A7 D7 a tempo G refr.

až jim půlnoc spadla do klí - na... - Teskně hu - čí - Ni-a -
a nikdy ho nevrá-ti-la zpět... -

D7 G

ga - ra, - teskně hu - čí - do no - ci, - ko - mu

G7 G+ C Ami Cmi G Emi A7

tou - ha - vsrdci há - rá, to-mu ne - ní - po-mo-

D7 F9 D7 G D7

ci. - Střemhlav do propas-ti - pa - dá proud, - na něm

G G7

vi-dím te-be, - dí-tě, plout! - Škoda, že ten - přelud

E7 Ami G A9 D9 D7 1.G 2.G

krás - ný nelze o - be - jmout! - Škoda - jmout!

HUDBA I TEXT:
PEDRO MUCHA

© 1965 PANTON,
PRAHA-BRATISLAVA

ŘEKA HUČÍ

Tempo di foxtrot

mf *G* *C* *G* *D7* *G*

Ře - ka hu - čí v klí - nu ro - zer - va - ných skal,
Mě - síc, hvěz - dy na ne - bi jasné vzplá - ly,

C *G* *A7* *D7*

ví - tr sku - čí, jak by se vše - mu jen smál.
proud jen šep - tal, když před svou cha - tou stá - li.

Ami *D7* *G* *Emi*

Pe - řej ka - no - í zmí - tá, v dív - ce
Štas - ten byl ve své tou - ze, tis - kl,

A7 *D7* *D5#* *G* *C* *G*

dlouho již skry - tá mi - zí tí - seň,
lí - bal ji dlou - ze, pak jí zpí - val

A7 *D7* *D7#* *G* *C* *D7*

když sly - ší je - ho pí - seň: *Refr.* Proplu - jem spo - lu tam
pí - seň, kte - rou rád mí - val:

G

do - lů tou pe - ře - jí, snad se tvé sr - děč - ko té dál - ky nebo - jí.

C *D7* *Ddim* *D7* *C* *G* *C*

Tam v zá - to - či - ně je na - še cha - ta ma - lá, - skry - tá před

G *A7* *D7* *G* *C* *D*

svě - tem, jak sis přá - la. Po - hád - ku le - sů pře - ne - su do

G *D7* *G7*

tvých o - čí a svět se sná - mi v té sa - mo - tě za - to - čí. Řeka nám

C *G* *D7* *G*

pí - seň bu - de hrát, že te - be, děvčát - ko, stále mám rád.

Z ROZHLASOVÝCH STUDIÍ

ÚSTÍ NAD LABEM

KDYŽ NAD MRAKY BLANKYT ZLÁTNE

HUDBA: JAN OLIVA / TEXT: PAVEL SVOBODA

Moderato beat

Když nad mra- ky blankyt zlátne ja-ko prv- ní hvě- zdě vstříc,
za-zní mě- stem kro-ky chvatné, to jdou stí- ny do u- lic.
Jdou ve služ- bách noč- ních kou- zel, hlasem tvým mě o- slo- ví,
jak by če- tly o mé tou- ze lí- s-tek psa- ný v podkro- ví.
Svěřil jsem se drobným pís- mem proč o te- be mí- vám strach,
když se u- čím něž- né pís- ně od mo- tý- lů na lukách.
Když nad mra- ky blan- kyt zlátne a když chví- li po- zor dám,
sly- ším tvo- je kro-ky chvatné od ze- mě až ke hvězdám.

POLNÍ POŠTA

PRAHA

PLNOVOUS

HUDBA: IVAN ŠTĚDRÝ / TEXT: MILOŇ ČEPELKA

ZPÍVÁ VÁCLAV HERCLÍK

© 1966 PANTON, PRAHA-BRATISLAVA

Shuffle
D

D7

mf

D6 trpký- ho jabka jsem si kous', chtěla, a- bych nosil pl- no- vous,
Do- stal jsem předtuchu ja- kou- si, hledám si na ma- pě Pa- dou- sy,

G D D7 G D

4E9 A Dmi6 Adim A7

chce prej mě mít ráda, jen když bude brada, jinak že mě pošle do Pa- dous.
hledám je už týd- ny a při tom já bídný

2 E9 A7 D

mf G D

za- pomněl do- ce- la na fou- sy. Postly ja- ko z vo- dy, mám je už jak pop,

A7 D Ami D7 G F#7

jako pop z dávných dob. A jak už to cho- dí, všeho mno- ho ško- dí,

E7 A7 Emi7 A7 D

o- na za- tím zmizla be- ze stop. Kče- mu je mi teď můj pl- no- vous,

D7 G

když nemám ským jít na ran- dez- vous, kdo- pak z vás mi po- ví,

A7 D E7 A7 D

třemi, čtyřmi slo- vy, ku- dy ve- de cesta do Pa- dous.

Rep. ad lib.

Š-Š-Š (SUGAR TOWN)

HUDBA A PŮVODNÍ TEXT:
LEE HAZLEWOOD

ČESKÝ TEXT:
JAN FIALA

© EDITIO SUPRAPHON,
PRAHA-BRATISLAVA 1968

Moderato with a beat

C Dmi F G C Dmi

A-ká-ty šu-mí, když pa-dá déšť, padá mi do vla-sů,
Jenže ten den je už vče-rej-ší, já ne-vím proč mnevši-

F G C Dmi F G

chce mi je splést, neví, že láskou chci hla-vu si splést, tak mu to
chni ko-nej-ší, vždyť nejsem je-di-ná, co bloudí, co mod-lit-bu

Dmi7 G7 Dmi7 G7 Dmi7 G7 C Dmi

šepotám,
šepotám.

F G C Dmi F G C Dmi

Do mé-ho ti-cha ti-še vkročil on, lás-ku rozhou-pal jak
Den do no-ci vté-ká jak každý den, vím, že ně-kdo zbar-ví

F G C Dmi F G C Dmi

velkej zvon, před chrámem lásky byl blá-znivej shon, každý si
černej sen, sen zmoklej ja-ko dneš-ní den, o kte-rém

Dmi7 G7 Dmi7 G Dmi7 G7 C

šepotám.
šepotám.

NEBUDE-LI ON

HUDBA:
BOHUSLAV ONDRÁČEK

TEXT:
ZDENĚK BOROVEC

© EDITIO SUPRAPHON,
PRAHA-BRATISLAVA 1968

Rubato-slowly
C

Ku-la-tej měsíc ja-ko rá- na krvá - cí, - kde je můj
Noc šu-mí v listí ja-ko kříd-la o-vá - dí, - však on můj
Snad ten můj milej ke mně zpátky za-ví - tá, - já nejsem

Ami

mi-lej, kde svý mlá- dí u-trá - cí. - Ví-tr se vra-cí, on se
mi-lej má svůj ná - zor na mlá- dí, - vždyť a- ni ne-vím, co kde
ta, co kaž-dou hloupost vy-čí - tá, - ať s jednou vě-ci a- le

G E F G C

stá- le nevra- cí. Ne-bu-de-li on, nepřijde-li včas,
prá- vě vy-vá- dí.
váž- ně po-čí- tá.

Ami F G C

řeknu: C'est si bon, bu-de někdo z vás. - Ne-bu-de-li

F G C Ami

on, nepřijde-li včas, řeknu: C'est si

F G C

bon, bu-de ně-kdo z vás.

VÍM, ŽE JEN SNÍM

HUDBA: CURLY PUTNAM

TEXT: PAVEL NOVÁK

ZPÍVÁ PAVEL NOVÁK

© 1965 BY TREE PUBLISHING CORP., INC, NASHVILLE

PRO ČSSR SUPRAPHON, 1967

Moderato $B\flat$ $B\flat7$ $E\flat$ $B\flat$

mf Já jsem tak rád, to-lik rád, že zas vi-dím rodný dům - uprostřed
tu le- žím, při-kry-tý, jenom modrou oblo- hou - a všude

luk, krásných luk, které trá-vou vo-ní, - o nich sním a dý-chám
ko-lem zně-jí sladké zpě- vy ptá-ků. Měkký trá- vy klín zas

vůní stromů, tak rád se vracím do-mů zpět a přec já vím, vím, že jen
kolem cí-tím a štěstím svým se sy-tím dál a přec já vím, vím, že jen

sním. O nich sním, vů-ni dý-chám starých stromů, rád se vracím zas
sním. Přesto rád zpět se vracím za-se

zpět a přec já vím, vím, že jen sním. Ted' tam, kde se

ztrácím prázdným snům - a přec vím, vím, vím, že sním. -

$B\flat$ $E7$ $Cmi7$ $F7$ $B\flat$ $F7$ $E\flat$ $Dmi7$ $F7$ $B\flat$ $E\flat$ $Dmi7$ $Cmi7$ $B\flat$

HA-HA, VRAVÍ KLAUN

HUDBA: T. HAZZARD

SLOVENSKÝ TEXT: A. KARŠAY

Z REPERTOÁRU SKUPINY PRÚDY

S beatem

Ha, ha, vraví klaun, korunu stratil král, to je fajn, že aj to-to se stá - va.

1 Ha, ha, vraví klaun, stratil kráľ piedestál, - prišiel o svoj trón.

Oči jak nevädze, v tvári ľahký pýr, - v hlase jej gi-ta-ry

-- zneli a striebro lýr. Bola šta kráľovná na vôkol ví-ril bál -

a on mal koru-ny. Bol ve-dľa nej kráľ. - Zabudla - na klauna
Cirkus so ži-vo-tem

- ta-ký je-e sveta spád, kto ne-má ko-ru-ny ten nemá ma-je-stát.
- mnoho podôb má, v mnohom zas na cirkus život sa po-do-bá.

Sudba však nestála koru-ny minul kráľ. - ona ho nechala stáť a klaun sa len smial.
Sláva na trapéze klauna za-tie-ni snáď, kto ti však povie, že raz tá nečá-ká pád.

1.2. Ha, ha, vraví klaun, korunu stratil kráľ to je fajn, že aj

toto sa stá - va. 1 Ha, ha, vraví klaun stratil kráľ piedestál, prišiel o svoj trón.

PŘÍBĚH Z KVĚTINOVÉHO MĚSTA

KURT KUSENBERG

Toho dne vál lurdo, ledový vítr, který prochladzuje tělo a zaněcuje oči. Záblo mě i v plášti, zrychlil jsem tedy chůzi a těšil se domů na teplíčko. Když jsem zabočil kolem velkého trnkového keře, stál přede mnou nahý muž. Musel hrozně vymrznout – kůži měl modrou a nos fialový.

„Jsem úplně na mizině,“ zajektl, „o všechno jsem přišel.“

„Je to vidět,“ odpověděl jsem, „rád bych vám nějak pomohl.“

„Máte u sebe cigaretu?“ zeptal se.

„Ano.“ Vytáhl jsem stříbrnou tabatěrku. Prsty se mu třásl tak, že do nich nemohl cigaretu vůbec uchopit. Zastrčil jsem mu tedy jednu mezi promodralé rty.

„A co oheň?“ zamručel.

Musel jsem vyškrtat aspoň tučt zápalak, než se cigareta rozhořela, tak silný byl ten vítr.

Naháč vypustil obláček kouře, který se okamžitě rozplynul.

„Nějaký oblek by při tomhle počasí neškodil,“ prohodil po chvíli.

Želelo se mi ho. „Máte ho mít,“ řekl jsem, „pojdte se mnou.“ Bylo mi docela vhod, že studený lurdo vyhnal lidi z ulic, protože jsem nestál o to, aby mě někdo s tím nahým mužem viděl pohromadě. Cestou jsem zpozoroval za oknem jenom staropanenskou Pittenhartovou, která se mi od té doby na ulici záměrně vyhýbá nebo se schválně tiskne ke zdi. Nechce, abych ji zdravil.

S ulehčením jsem doma odemkl, vpustil nahého muže dovnitř a zimu nechal za dveřmi.

Když už jsem se jednou dal do rozdávání, nemohl jsem jen tak přestat, dal jsem mu všechno, co požadoval, dělám věci nerad polovičatě. Dostal oblek, ne zrovna ten nejlepší, ale také ne nejhorší, byl kostkovaný a připomínal mi šachovnici, a jelikož při šachu vždycky prohrávám, dal jsem mu ho. Dostal také peníze, neboť bez nich se nedá lidsky žít – byl to přece jenom člověk, jeden z nás.

„Jistě uznáte,“ řekl, když už seděl u stolu, „že potřebuji byt. Po všem, co jste pro mě udělal, bych už tady nechtěl dál zneužívat vaši pohostinnost.“

„Zítra vám najmu byt,“ odpověděl jsem, „ale teď si vezměte ještě trochu broskvového kompotu. Kolik byste chtěl pokojů?“

„Děkuji, už broskve nechci.“ Strčil do úst párátka a zamyslel se. „No, tři pokoje by snad stačily.“

„Jenom nebudte nenáročný,“ radil jsem mu, „člověk se přece potřebuje trochu projít, a při dešti je odkázaný jenom na byt, když se nedá jít na procházku.“

Vychytrale se pousmál: „Člověk potřebuje ještě víc – například milenku.“

S tím jsem musil souhlasit. „To je jasné, přírodním zákonům podléháme všichni. Mám vám nějakou najít?“

Žertovně mi pohrozil prstem: „Nene, velevážený, to si obstarám raději sám.“

A tak se nastěhoval do nádherného bytu i s tanečnicí Cadinovou. Každý domácí člověk by ovšem vybíral jinak, bylo totiž všeobecně známo, že Cadinová své milovníky důkladně obírá a peníze si ukládá. Samozřejmě, výlohy jsem měl veliké, ale nechtěl jsem, jak už řečeno, zůstat v půli cesty a tak jsem se o něho staral, dokud se nepostavil na vlastní nohy.

Nashtěstí jsem nemusel dlouho čekat. Chlapík se vrhl do spekulací s květinami, měl úspěchy a brzy se z něho stal boháč, který už ode mne nic nevzal, ani peníze, ani rady.

„Ne,“ říkal, „už jste mi věnoval dost. Šetřte si své penízky a dobré rady taky, obojí můžete jednou ještě potřebovat.“

Měl bezpochyby pravdu, neboť už tehdy byla moje situace na pováženou. Nehledíme-li k částkám, které jsem mu obětoval, rozplynul se zbytek mého majetku v obchodech, které žalostně uvázly nebo se vůbec zhatily.

Je totiž třeba vědět, že se naše městečko zabývá pěstováním okrasných květin a že všichni jeho obyvatelé jsou stále v zajetí nejrůznějších spekulací. Kdo vypěstoval květiny, které se náhle stanou módou, nebo kdo do jejich vypěstování uložil peníze, začne se topit v bohatství, celý svět mu platí za jeho květiny fantastické sumy. Ale uhádnout, které květiny přijdou do módy, to nejde, to záleží na mnoha okolnostech a náhodách a ukáže se to stejně až vždycky na jaře, kdy se už nedá nic změnit. Většinou je za královnu vyhlášena jedna jediná květina, a vedle ní jakž takž obstojí ještě dvě tři další, ale všechny ostatní nemají žádnou cenu, a najde-li se vůbec nějaký zájemce o ně, prodávají se za zlomek nákladů.

Ano, naše městečko vede skutečně zvláštní život. Navzdory jeho poctivému vzeření je ve skutečnosti úplným hráčským doupětem. Člověk tady může zbohatnout z jednoho dne na druhý a stejně tak rychle přijít na mizinu. Kdo se věnuje spekulacím – a to jsou všichni kromě batolat – ten žije ve stálém

napětí a nebezpečí. Nejhuře se do nich zaplétají starci, teprve smrt je vysvobozuje z této vášně.

Ctenář již zajisté uhodl, že já vsadil na nesprávné květiny, nechci to nikomu zatajovat. Bohužel se to stalo několikrát za sebou a uškodilo to tak mému dřívějšímu blahobytu. Domov mi již dávno nepatřil, v zastavárně jsem byl denním hostem. U vědomí této tísně jsem se rozhodl, že navštívím pána, kterého jsem kdysi oblékl a živil.

„Přicházíte nevhod,“ uvítal mě nevrle, „nejde to jindy?“

Vylíčil jsem mu situaci a požádal o pomoc. Vytahovat staré účty se mi dvakrát nezamlouvá, chtěl jsem jenom půjčku. Brzy se z toho zase dostanu, ujišťoval jsem ho.

Tomu se zasmál. „To říká každý, kdo se dostane do bryndy. Na půjčování já nejsem. Tady máte něco na přilepšenou.“ Podal mi stříbrnou minci.

Odmítnutí by ho jistě urazilo, proto jsem almužnu přijal. Ale jeho chování mě trochu mrzelo. „Kolo štěstí se točí,“ připomenul jsem mu.

„Jistě,“ odpověděl, „jde jen o to, aby se zastavilo u správného čísla, u mého čísla. Tak na shledanou – ale až se vám povede líp.“

Opustil jsem jeho dům. Byl bych si měl koupit nějaké potraviny, ale hráčská vášně mě vedla kolem řezníka a pekaře až k semenářství. A protože mě tam dobře znali, směl jsem se hrabat v regálech. Zamířil jsem ke starým, zaprášeným zbytkům, tam mohl člověk mnoho získat a jen málo ztratit. Přál jsem si objevit něco pěkného, mimořádného, ale přitom nebylo jisté, jestli z těch vysušených semen vůbec něco vzejde.

Ale vtom jsem již držel v ruce cosi vzácného, prsty se mi chvěly, když jsem lovil v ušmudlaném kornoutu. Abych svou kořist zamaskoval, přikoupil jsem ještě to a ono a vzrušeně pak pospíchal domů.

Mohl jsem být samozřejmě zklamán, protože nebylo nijak jisté, že nějaké staromódní květiny z čeledi silenkovitých docílí velkou cenu, ale přesto jsem do nich vkládal své naděje. V příštích měsících jsem musel tvrdě strádat, žaludek se mi kroutil hladem a dnes už vůbec nevím, čím jsem se vlastně živil.

Ale věc začínala nadějně. V pařeníšti rostly půvabné sazeničky, které jsem postupně přesazoval do záhonů. Půda jim chutnala, slunce i déšť mi šly, jak se říká, na ruku. Když se rozevěřela prvá poupata, a já poznal, že jde o hvozdíky nebo karafiáty, požádal jsem o návštěvu profesora Ameranga, nejlepšího znalce květin v našem městěčku.

Přišel, vykulil oči a dal si ukázat pytlíčky od semen. Potom slavnostně pravil: „Objevil jste nám ztracenou vzácnost, je to bájný květ z erbu Gul-fingů, zázračný karafiát, o němž mi na smrtelném loži vyprávěl můj přítel Baltazar a uchváceně ji popisoval a bledými prsty kreslil ve vzduchu, ačkoliv ji nikdy předtím neviděl – a ona ta květina je náhle zde, vyrostla ve vašem skleníku. Už se nedá pochybovat o tom, která květina bude letos triumfovat.“

Tak řekl a tak se i stalo. Úspěch byl bezpříkladný, ještě nikdy nedosáhl žádný pěstitel takového štěstí. Přispěla k tomu skutečnost, že tuto květinu obestíral tajuplný půvab a původ, ale samozřejmě hlavní bylo, že vypadala opravdu mnohem půvabněji a líbezněji než ostatní. Každý jednotlivý kus se přeplácel nevidanými sumami a stejně tak i semena, která jsem měl. A také bylo zajímavé, že se dobře prodávaly i ostatní mé květiny – patřily rovněž

k podobnému druhu jako ta vítězná. Byl jsem najednou málem bohatší, než mi vůbec bylo milé.

Zato dárce stříbrné mince, která mi přinesla štěstí, kalkuloval špatně, a to nejen v tomto roce, ale i předtím. Jeho bohatství mělo příliš rozkolísané základy – jenže ten chudák to ještě netušil. Byl v našem městě přece jen cizincem, a s cizinci to u nás zřídkakdy končí dobře, protože jim chybí zkušenost. My domácí můžeme mít občas smůlu, jako jsem to zažil i já, ale nakonec přece jen vyvážneme se zdravou kůží. Pomáhá nám génius loci a stojí při nás i starobylí domácí bohové.

Soucit mi velel, abych toho pošetilce navštívil. Jeho dům tonul v slavnostním osvětlení – právě přijímal hosty. Když jsem se dal ohlásit, okamžitě se objevil a pospíchal ke mně. „Jaká milá návštěva!“ volal. „A za úplně jiné situace než minule. Tamto doprošování jste si mohl určitě ušetřit.“

Já věděl lépe než on, jak to vlastně bylo, ale mlčel jsem. Nyní vstoupila i Cadinová, vypadala znamenitě a byla i nádherně oblečená. Vzala mne pod paží. „A už vás nepustíme, máme rádi miláčky štěstěny.“ Ačkoliv jsem se bránil, odvedla mě do víru zábavy.

Čtvrt hodinku jsem to vydržel, ale déle jsem nehodlal dýchat vzduch v prostředí, kde se schylovalo k pohromě. Přitáhl jsem si k sobě pána domu. „Minule jste byl tak dobrý,“ řekl jsem, „a dal mi almužnu. Vydátně mi pomohla. Dnes vám to oplatím. Opatrujte tuto minci dobře!“

Vzal zlaťák do ruky a hlasitě se zasmál: „Ne, almužna přitahuje bídu – žádnou nechci. Kdo potřebuje peníze?“ obrátil se k hostům. Když nedostal odpověď, hodil minci mezi ně. Nejdříve ji nikdo nechtěl zvednout, ale potom se shýbl zazobaný baron Gulfig a zastrčil ji s úsměvem do kapsy. „Penízek patří pěkně k penízům,“ řekl.

Rozloučil jsem se a odešel. Za týden se to stalo. Položil se. Sebrali nešťastníkovi všechno, co měl, a ještě to nestačilo uhradit všechny dluhy. Nikdo mu nepomohl, opustila ho i Cadinová.

Jednou při procházce se mi opět připletl do cesty – zase byl nahý. Záblo ho, protože znovu vál studený lurdo.

„Tak zas nic nemám,“ řekl a zacvakal zuby.

„Je to vidět,“ odpověděl jsem.

„Víte, jaké to je, když člověk o všechno přijde?“

„Věděl jsem to dříve než vy.“

„Pomozte mi!“

„Ne,“ řekl jsem, „pomáhám jen jednou. Žijte blaze!“

S těmito slovy jsem ho opustil a odešel. Jako nahého muže jsem ho poprvé poznal, jako s nahým mužem se s ním loučím. Brzy potom opustil prý naši zem.

Cadinová se stala mou milenkou. Nabídl jsem jí skromné, leč postačující zaopatření, a ona souhlasila, protože jsem nebyl cizincem. Do domu se nastěhoval podzimní žár lásky, právě to, co jsem potřeboval. Před dvěma lety jsme měli svatbu, a tak se ke mně vrátily i peníze, které jsem kdysi investoval do naháče a od kterých mu ona šikovně odpomohla. Jak jsem už řekl: nám domácím pomáhá génius loci a stojí při nás i starodávní domácí bohové.

PŘELOŽIL JIŘÍ JANOVSKÝ

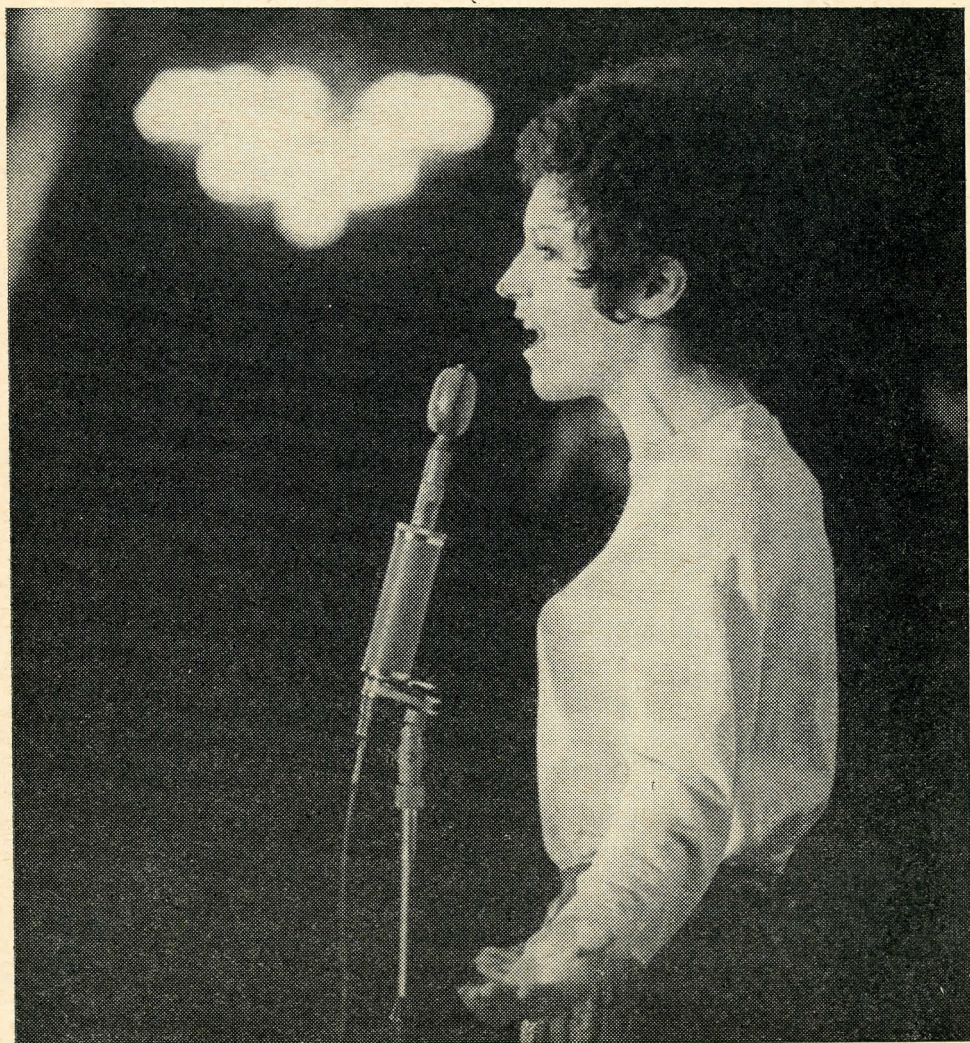
DEJTE MI KOUSEK LOUKY

HUDBA: ZDENĚK MARAT

TEXT: ZDENĚK BOROVEC

ZPÍVÁ MARTA KUBIŠOVÁ

© 1967 PANTON, PRAHA-BRATISLAVA

Moderato

C F G C
 mp Jsem zou-fa-le še-di-vá zá-to-ka, jsem zou-fa-le še-di-vej kout,
 Jsem par-ce-la, kde se nic ne-staví, jsem ná-dra-ží, kde ne-ní vlak,
 F G G7 C
 a lod', co by padla mi do-o-ka, ta mi-lu-je proud.
 C7 mý lás-ky jsou prostě jen před-sta-vy, sen skon-čí, Emi co pak?
 Člun o-kli-kou mi-ne břeh můj a mar-ně bych vola-la stůj.
 C Proč ni-kdo jen nepři-le-tí, kdo vzal by mě do ob-je-tí? G7 C
 Jsem zou-fa-le še-di-vá zá-to-ka, jsem za-pad-lej kout.
 Emi Jsem par-ce-la, kde se nic ne-sta-ví, jsem pros-tě jen tak. A C D
 1.2. Dejte mi kousek louky ze-le-ný, než mě jed samo-ty o-trá-ví,
 Emi A C D G H7
 než-li mě v poutech se-vře ten ostnatej drát, - -
 Emi A C D Emi A C D
 dej-te mi kou-sek louky ze-le-ný, já se tam polo-žím do trá-vy,
 Emi A C D E
 tam bu-de leh-čí snít, že mě někdo má rád. - -
 C F G
 Jsem hos-po-da, kde je ti do bre-ku, jsem sa-ma jak
 C F
 na ok-ně mříž. Kde jen tě mám, kde jsi, můj Mon-te-ku?
 G.P. F 'G.P. G rep. perendosi G7 C
 Kde jsi, můj Mon-te-ku, že ne-přichá-zíš?

TICHÝ NOČNÍ DÉŠŤ

HUDBA: SLÁVA KUNST

TEXT: BOHUSLAV NÁDVORNÍK

©1967 PANTON, PRAHA-BRATISLAVA

Slowfox

Tichý noční déšť je po-doben tvému plá-či, když tvé o-či sl-za-mi
smá-čí v době lou-če-ní. Tichý noční déšť, když na svět se snebe
sná-ší, já vzpomí-nám na lás-ku na-ší, lás-ku po-sled-ní. Vždyč
déšť jednou skončit mu-sí, zas hvězdy za-zá-ří, pak usmát se člo-věk
zku-sí, až se to po-da-ří. Až se na-vrá-tím, pak
tvé o-či znovu zjasní, pak nikdy už zrosit je nesmí tichý, noční déšť.

POMERANČ

HUDBA: JAN RIMON

TEXT: BOHUSLAV NÁDVORNÍK

ZPÍVÁ HANA PAZELTOVÁ

© 1967 PANTON, PRAHA-BRATISLAVA

Shake C Gmi C F7 C Gmi C Gmi

Všechno už jsi zba-lil bě-hem chvíleň-ky. - Zdá se,
Psát ti bu-du vždycky je-nom na revanš. - Do ba-

C Gmi C F7 C Gmi C Gmi C7 F Ami

že máš za-ba-le-né snad i myš-lenky. Ně-co ta-dy ří- kám,
líč-ku přiba-lím ti ta-ky po- meranč, a-bys při něm vzpomněl

Cmi D7 Gmi Bb+ Gmi7 C7 F Dmi Gmi C7

- ty jsi mi-mo svět. Ne-za-po-meň, že jsme tu spolu dnes na-po-
- aspon na chvíli na ten večer, kdy jsme se spolu tam louči-

F Bb7 F Bb7 F Bb7 F Bb7 F Bb7

sled. 3 Mě-síc má bar-vu po-me-ran-če, 1
li.

F Bb7 F Bb7 F Bb7 F Cmi F7 Bb Gmi

zůstaň-me ješ-tě chví-li stát. 1 Ško-da, můj

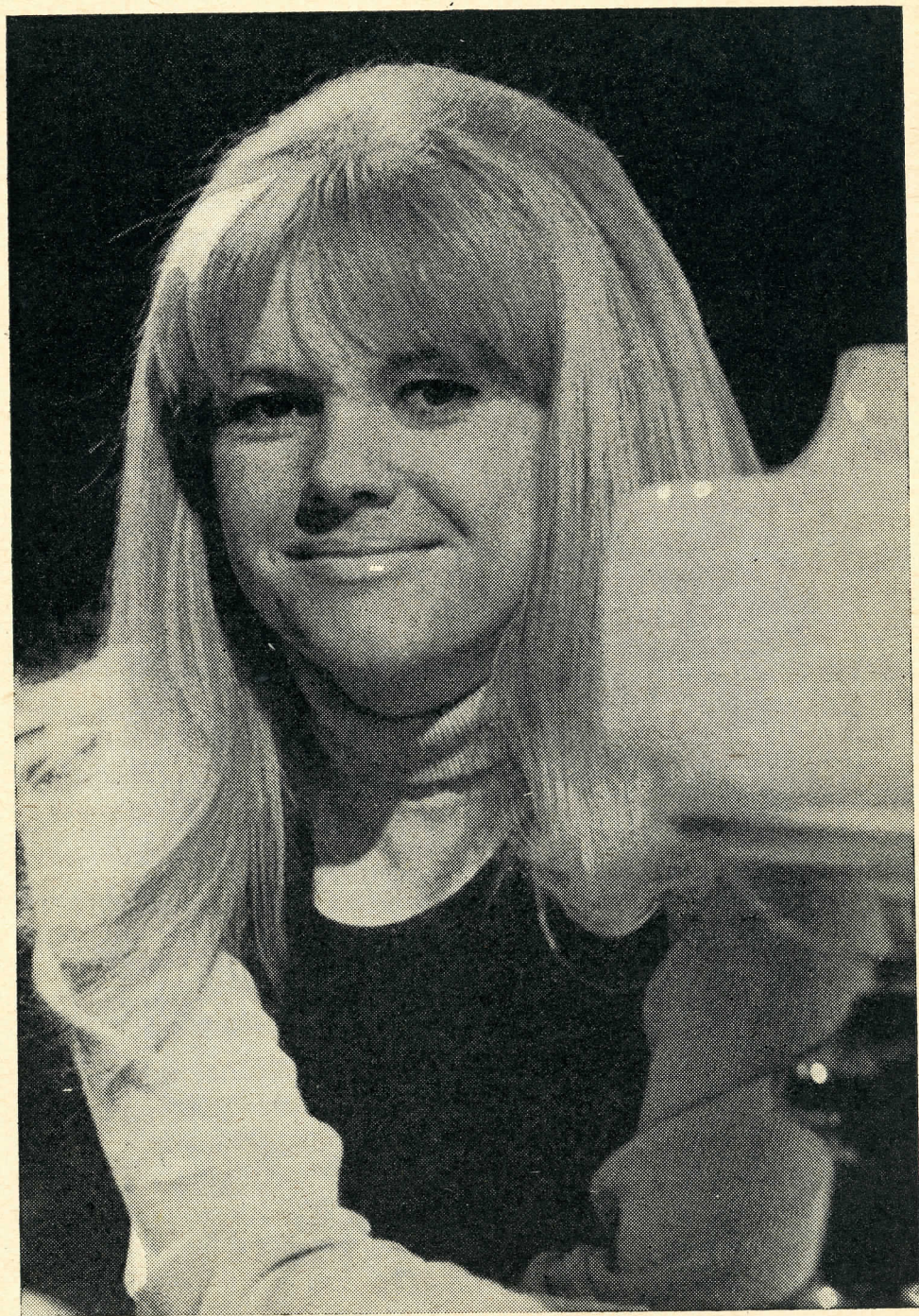
C Gmi C6 C7 F Dmi Gmi C7

krátko-vla-sý bran-če, že mu-síš rá-no ru-ko-

F D7 Gmi C7 F

vat. Ško-da, že mu-síš ru-ko-vat.

JESTLI TESKNÍŠ

HUDBA: ZDENĚK MARAT / TEXT: ZDENĚK BOROVEC

ZPÍVÁ EVA PILAROVÁ

© SUPRAPHON, PRAHA 1968

Waltz

D F#mi Hmi Emi

Jest-li teskníš jak já, tak mi po ván-ku vkaž, že jsi můj, že jsem

C F A D F#mi

tvá, že tě mám, že mě máš. Jest-li teskníš jak já, pošli po mráčku

Hmi G C Emi H

vzkaz, že jsi blíž, než se zdá, ikdyž mí - le dě - lí nás.

E7 Ami D7 G Emi Ami

Své dlaně ve tvých ať na dál-ku cí - tím, vzkaz předej ře-kám,

F#7 Hmi E7 A E7 Emi7 A7

já si jej chytím, já tu na něj če-kám, já... no však mě znáš. Jest-li

D F#mi Hmi Emi

teskníš jak já, tak mi po ván-ku vkaž, že jsi můj, že jsem

C F A D

tvá, že tě mám, že mě máš. Jest-li tesk-níš jak já, svěř se

F#mi Hmi G C Emi

hvězdám s tím vším, proble- dám hvězdnou síť, sprvním vánkem od-po-

A D Emi7 A7 D

vím: jest-li teskníš jak já, tak přijď!

ODSOUZENCI

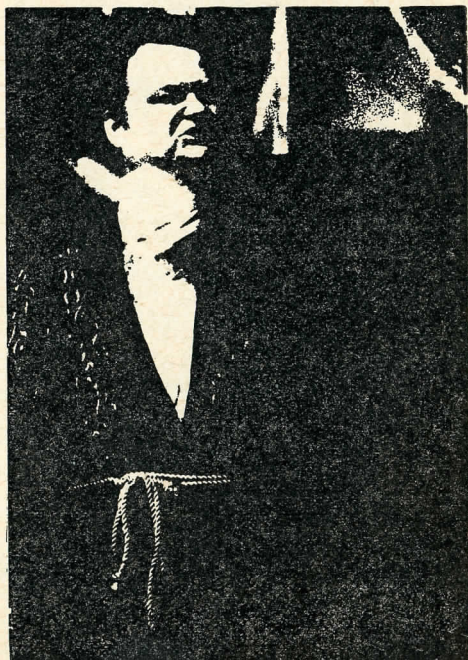

ODSOUZENCI

VE VIOLE

J. PŘEUCHIL a J. LIBÍČEK
NA SNÍMCÍCH P. JASANSKÉHO

SEMAFOR

J. ŠLITR – J. SUCHÝ – POSLEDNÍ ŠTACE
FOTO VILÉM SOCHŮREK

OLMOUCKÝ RADION-KABARET UVÁDÍ DOSTÁLŮV ŽUPAN Č. 38

THE FOUR FRESHMEN. FOTO V. SOCHŮREK

První řádky

Tak proč...?

Jiřina Pokorová

*A nebude z té básně nic
neboť známe
barvu jeřabin
Tak nejsme k přelézání plotů
když i zvonice
je božsky zadumaná
Do zahrad se chodí bez záměru
a příjezdy jsou
divně opožděné
Čekali jsme to —
Tak proč je nám teď
k pláči ...?*

Československé divadelní a literární jednatelství
Vyšehradská 28, Praha 2 - Nové Město

Leonid Andrejev	ČERNÉ MASKY. Drama o dvou dějstvích, čtyřech obrazech. Přeložila Alena Morávková.
Albert Camus	NEDOROZUMĚNÍ. Hra o třech dějstvích. Přeložila Alena Šebatková.
Nikolaj Chajtov	S LOŽKOU V LESE. Aktovky. Přeložil Miloš Vojta.
Jean Anouilh	ZKOUŠKA aneb POTRESTANÁ LÁSKA. Komédie o pěti dějstvích. Přeložil Ivo Osolsobě.
William Shakespeare	HAMLET. Tragédie. Přeložil Zdeněk Urbánek.
Ted Willis	BUBNY POMALU DUNÍ. Hra o třech dějstvích. Přeložila Eva Ditrichová.

Objednávky textů, katalogů a ZPRÁV DILIA, které měsíčně informují o všech novinkách, posílejte na adresu DILIA, distribuční oddělení, Celetná 25, Praha 1 - Staré Město, telefon 628 31.

Nakladatelství PANTON pro vás připravilo další novinky na gramofonových deskách:

Josef Laufer zpívá s orchestrem Karla Vlacha písničky Bláznivý býk a Já neříkám. SP deska, cena 12,— Kčs.

Josef Laufer, sólo na kytaru Jiří Jirmal a orchestr Karla Vlacha s písničkami Quo vadis a španělskou lidovou El gitano señorita na SP desce, cena 12,— Kčs.

My chceme gól je název gramodesky pro fotbalové fanoušky s písničkami Ta naše jedenáctka válí a Klapzubáci, kterou nahrál orchestr Karla Vlacha. SP deska, cena 12,— Kčs.

Gramofonové desky nové čs. značky PANTON jsou k dostání v prodejnách n. p. KNIHA. Pokud byste je snad v místě bydliště neobdrželi, napište si přímo na adresu: PANTON, Praha 1, Říční 12 — gramoprodukcce.

Hudebniny:

Písničky do kapsy čís. 42 — edice pro zpěv a kytaru, obsahují unikátní novinku — první české

Křesťanské songy,

kteří jste jistě slyšeli ve vysílání Mikrofóra: Rozbij ty chmurný hradby, Tak proč se bát, Magdaléna, Tvá láska, Pane. Jejich autorem je mladý farář československé církve Luboš Svoboda, texty Pavla Zachařová a L. Svoboda.

Křesťanské songy obdržíte ve všech prodejnách n. p. Kniha nebo přímo v nakladatelství Panton, Praha 1, Říční 12 — odbyť. —os—

---

repertoár malé scény

Vydává ministerstvo kultury a informací v nakladatelství Orbis, n. p. Redakce Repertoáru malé scény a Amatérské scény: Jiří Beneš (vedoucí redaktor), Pavel Bošek, Marie Vašínková. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, telefon 221057. Tiskne Státní tiskárna, závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo bylo odevzdáno tiskárně 8. června 1968. NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1968

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

HLEDEJTE SE MNOU...

HUDBA: JAROSLAV JAKOUBEK

TEXT: JOSEF HONS

ZPÍVÁ LIBUŠE CINCIBUSOVÁ

Tempo valčíku

C *G7*

1. Našla jsem sta-rej re-zavej klíč, byl to klíč vod to- ho, co
 2. Někdo mi vzal ten te-panej klíč, byl to klíč vod to- ho,
 3. Teď hledám štíhlej, houslovej klíč, k pís-nič- ce ba- rev-ný,

C *F* *C* *G7* *C*

dáv- no je pryč. Toulám se městem a ne- mů- zu spát.
 co už je pryč. A dal mi pa-klíč, co ho- dí se všu- de,
 jak dětskej mič. Toulám se městem a ne- mů- zu spát.
Ami *Emi* *D7* *G7* *G7* *C*

Mar-ně klíč zkouším u každých vrat. Hle-dej-te se mnou
 i k zámkům vod to- ho, co teprv bu-de. Votví- rá dve-ře
 Hledám ten nářev u každých vrat. Hle-dej- te se mnou

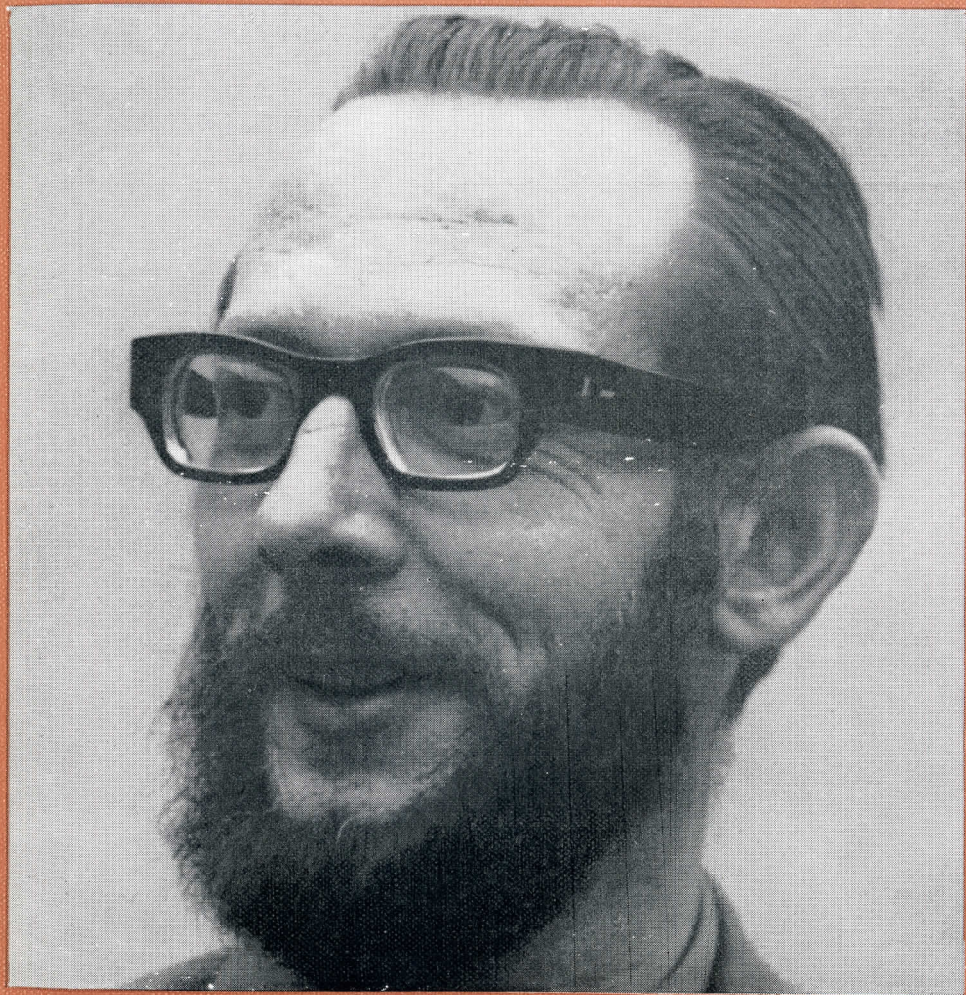
H

ke klí-či zá-mek a k zámku dve-ře a za dveřmi síň,
 kosmickéj lo- di, hla-vi-ce raket a ří- zenejch střel,
 houslovej klí-ček, ke klíči no-ty a k těm no-tám snář.
Emi *F* *Dmi5b* *C*

v tý sí- ni svícen s ho-ří- cí sví- cí, ci- hlo- vou pec a
 když jsem sním chtěla vo- te- vřít srd- cí, zlo- mil se v něm a
 Vo- tvi- rá srdce, vo- tvi- rá li- di, jak dětskej u- směv, jak
G7 *C* *F* *C* *G7* *C*

má- mi- nu skřín. Jak dětskej u- směv, jak má- mi- na tvář...
 ne- vo- te- vřel.
 má- mi- na tvář.

JAROSLAV JAKOUBEK (1927) JE ZE DVORA KRÁLOVÉ. SÁM SE DIVÍ, ŽE VYSTUDOVAL CHEMICKOU PRŮMYSLOVKU. ZAČAL V LEGENDÁRNÍ REDUTĚ. PÍŠE PÍSENIČKY K DIVADELNÍM HRÁM I JEN TAK. HUDBU A OBČAS I TEXTY. PROBĚHL PARAVANEM A DIVADLEM JIŘÍHO WOLKRA. ZASTAVIL SE V TELEVIZI A ROZHLASE. JEHO DOMÉNOU JSOU ŠANSONY, JIMIŽ SE SNAŽÍ ZAPLAVIT TRH PUSTOŠENÝ POP – SONGOVOU POVODNÍ. KOLIK NAPSAL PÍSNÍ NEVÍ, PROTOŽE EVIDENCE JE JEHO SLABOU STRÁNKOU. BYLO JICH VÍC NEŽ DOST. FOTO OSTREŽÍ

RMS 7

FRANZ
HOHLER

FOTO
PAVEL JASANSKÝ

